

HALKIN KURTULUŞU

5

1 MART 1976/250 KRŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

• 1976 YILINDA ÇALIŞABİLİR DURUMDA OLAN HER BEŞ KİŞİDEN BİRİ İŞSİZ KALACAK

• ETE, SÜTE, İLACA ZAM GELDİ YENİ ZAMLAR VE VERGİLER SIRADA BEKLİYOR

MC Hükümetinin 1976 Bütçesi Halkımıza İşsizlik, Pahalılık ve Yoksulluk Getiriyor

Saatlerce süren konuşmalardan, bol küfürlü ve bol kavgalı oturumlardan sonra MC hükümetinin hazırladığı 1976 bütçesi meclislerde kabul edilmiştir. MC hükümetince "büyük bütçe", "iddialı bütçe" gibi sözlerle reklamı yapılan bu bütçe emekçi halkımıza neler getirmektedir? 18 milyon kişinin yararlandığı SSK, Bağ-Kur gibi sosyal güvenlik kurumlarının bağlı bulunduğu bakanlığa 32 milyon lira gibi gülünç bir paranın ayrıldığı bu bütçe kimlerin çıkarlarına hizmet etmektedir?

MC hükümetinin 1976 yılı bütçesi halkımıza yeni zamlardan ve vergilerden başka, işsizlik ve yoksulluktan başka bir şey getirmemektedir. Bu gerçek, bütün allayıp pullama gayretlerine rağmen, ilk bakışta göze çarpmaktadır. MC hükümeti gerçekleri gizlemek için her yola başvurmuştur. Devlet Planlama Teşkilatının hazırladığı bütçe programı üzerinde sahtekarlık yapmış, ilk hazırlanan programın 100 sayfasını değiştirmiştir. Hiçbir bilimsel temeli olmayan, hayali rakamlara dayanarak ekonomik durumu toz pembe göstermeye çalışmıştır.

MC hükümetinin 1976 bütçesi tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına uygun olarak hazırlanmıştır. MC hükümeti, bütün çabalarına rağmen; 1976 yılında fiyatların en az % 27,5 oranında artacağını saklayamamıştır. Bu durum, devletin çeşitli konulardaki sabit harcamaları için ayrılan paraların miktarındaki geçen seneye göre olan fazlalıklardan anlaşılmakta. Zaten daha şimdiden et, süt, lastik, cam, elektrikli ev eşyaları, sabun, patates, pirinç fiyatları artmış durumda. Bu günden itibaren bin çeşit ilaç % 5 zamlı satılacak. MC hükümeti "fiyat ayarlaması" adı altında zamları uygulamaya sokuyor. Paranın satın alma gücü ise her geçen gün düşmekte. 1976 yılında enflasyon hızının % 20 den aşağı düşmeyeceği hesaplanıyor.

Şişirme rakamlarla dolu olmasına rağmen, Maliye Bakanı bile bu bütçenin 12 milyar lira açık vereceğini söylüyor. Gerçekte ise, ilk bakışta bile, bütçe açığı 35 milyar lira olarak görünüyor. Öte yandan programa göre vergi gelirlerinin % 34 oranında artacağı hesaplanıyor. Vergi gelirlerinin en büyük kısmı ise gelir vergisinden sağlanmaktadır. Toplam gelir vergisinin % 65 ini ise işçiler ve memurlar ödüyorlar. Bu durumda, MC iktidarının emekçi halkımızın sırtındaki vergi yükünü daha da arttıracağı açıktır. MC hükümeti halkın ekmek parasından hergün biraz daha keserken tekelci burjuvazinin çeşitli kesimlerine vergi iadesi adı altında 1975 yılında tam 1 milyar 383 milyon lira dağıtmıştır.

1976 yılında paranın değerinin düşürülmesi ka

De.sa.6'da

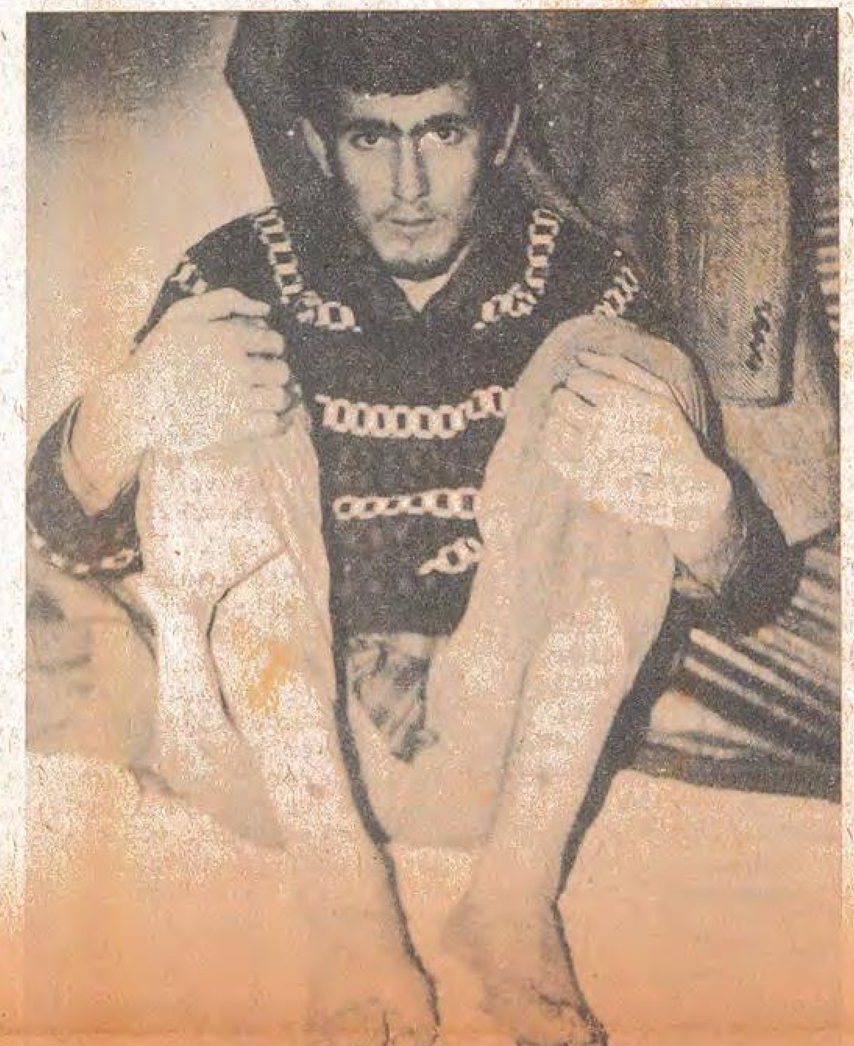
Cinayetler ve İşkenceler Halkın Gözü Önünde Oluyor İşkence ve Zulüm Yapmadık Diyen ASİLTÜRK YALAN SÖYLÜYOR

12 Martçıların İzinden Giden Eli Kanlı MC İktidarının İçişleri Bakanı Asiltürk! Gerçekleri Gizleyemezsin!

Oğuzhan Asiltürk, İçişleri Bakanı olduğundan bu yana 40'a yakın siyasi cinayetin işlendiği, yüzlerce yurtsever işkenceden geçirildiği halde meclise utanmadan şunları söyledi: "Bu gibi operasyonlarda suçluların öldürülmeden ele geçirilmesini bizde arzu ediyoruz, ancak teslim ol diyene silah çekene başka ne yapabiliriz?...... biz kimseye zulüm etmedik, ettirmeyiz de, ama bunlar devleti yıkacağız diye çekinmeden her yerde söylüyorlar. Ondan sonra eyleme geçiyorlar, biz de ancak kanunun gereğini yapıyoruz." Bakan böyle diyor ama gerçekler böyle mi?

Analar mitinginin bildirisini dağıtırken polisler tarafından yol ortasında kurşunlanan Mustafa Sargın'ın daha toprağı kurumadı. Malatya katliamını protesto eden yürüyüşçülere polis kurşunladı. Metin Arıkan öldü, birçok yurtsever

De.sa.6'da

İşkencede ayak tırnakları sökülen, tabanlarında sigara söndürülen Hasan Aksu

faşizmin kesin olarak yenilmesi ülkemizde ulusal demokratik halk devriminin zaferi ile mümkündür

Revizyonistlerin ve reformistlerin faşizme geçit vermemek üzere MC iktidarının bütçe oylamaları sırasında parlamento oyunlarıyla düşürülmesi ve yerine daha demokratik bir iktidarın kurulması tezleri iflas edeli bir haftadan biraz fazla bir zaman oluyor.

Bu siyasal iflas sırasında ve sonrasında TİP revizyonistleri de sözlerini değiştirdiler. Şimdi kitle hareketlerinin yaygınlaştırılmasını işin sadece CHP've bırakılmamasını söylüyorlar. Ancak "kitle hareketlerinin yükseltilmesi" kelimeleri ile süslenmiş sözlerinde gene esas ağırlık bu yolla desteklenecek parlamento oyunlarıyla MC iktidarının düşürülmesidir.

Reformist CHP yöneticileri parlamentoya getirecekleri raporlar, belgeler gensorular ve meclis araştırma önerileriyle yeni bir "saldırı" ya geçeceklerini söylüyorlar. TİP revizyonistleri de bu "saldırı" yı desteklemek üzere kitle hareketlerinden söz ediyorlar. Onlara göre bütçe oylaması MC iktidarı için zaten "sonun başlangıcıdır". TİP revizyonistleri bütün sözleriyle aslında halka şu yalanı söylemek istiyorlar: Söylediklerimiz gerçekleştirilirse, yakında MC iktidarı parlamentoda düşürülecektir. Parlamentodan daha demokratik bir hükümet çıkacaktır. Ve böylece burjuva demokrasisine dönülmüş ve faşizm yenilmiş olacaktır.

Öte yandan bu yolla onlar, yükselen kitle hareketi karşısında bu kitle eylemlerine provokasyon adını takmaktan lafta da olsa vazgeçerek, gelişen kitle hareketlerinin gerisinde kalarak bütünüyle tecrit olmamak, mümkün olduğu yer ve zamanlarda onu kendi kontrolları altına almak istiyorlar. Halkın hareketini kendi Sovyet işbirlikçisi sosyal-faşist emelleri yönünde kanalize etmeye uğraşıyorlar.

Ancak Türkiye'nin ekonomik ve siyasi durumuna ve ülkemizdeki olaylara çok derin olmayan bir bakış bile, gerçekleri ortaya koyuyor. Gerçekler CHP reformistlerinin parlamento taktiklerinin de, revizyonistlerin iddialarının da karşısındadır.

BUGÜN BÜTÜN DÜNYADA OLDUĞU GİBİ TÜRKİYE'DE DE HAKİM SINIFLAR DERİN BİR EKONOMİK VE SİYASAL BUHRANIN İÇİNDEDİRLER.

Kapitalizmin genel bunalımı bütün dünyada hızla derinleşiyor ve doruğuna ulaşıyor. Bütün emperyalist, ileri kapitalist ülkelerde, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliğinde buhran yıkıcı etkilerini gösteriyor. İşsizliğin artışı, üretim kapasitesinin düşüklüğü, üretim artış hızının bazı ülkelerde eksi'ye kadar düşüşü, sürekli enflasyon ve fiat artışları bu buhranın göstergeleridir.

Buhran aynı şekilde yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde de derinleşmektedir.

Türkiye'de de hakim sınıflar ekonomik ve siyasal bir buhranın içerisindedirler. Çok az bir zaman önce, Avrupa'daki buhrana bağlı olarak, tekstil sanayii büyük darbe yedi. Bütçedeki açık yıldan yıla hızla artıyor. Döviz rezervleri hızla eriyor. Dış ticaret açığı 3.5 milyar doları buldu. 1975 bütçesi 40 milyar lira açıkla kapanırken, yeni bütçenin en az 35 milyar lira açık vereceği hesaplanıyor. Enflasyon hızı çok yüksek bir düzeyde. Kur ayarlaması adı altında 4 defa devalüasyon yapıldı, ancak çok yakın bir gelecekte büyük çaplı bir devalüasyon kaçınılmaz olarak sırasını bekliyor. Fiyatlar süratle yükseliyor. Buna karşılık gerçek ücretler her geçen gün biraz daha düşüyor.

Hakim sınıfların en gerici kesimleri buhrandan çıkışı, buhranın getirdiği yükleri işçilerin ve emekçi halkın sırtına yüklemekte görüyorlar.

De.sa.6'da

Gelibolulu Yurtseverleri Yıldıramayacaksınız!

Çanakkale Valiliği'nin Kanunsuzluklukluklarına Dur Diyelim!

Gelibolu bir kasaba. Kaymakamı var, savcısı var, emniyet amiri var, polisi var! Bir de güvenlik kuvvetlerinin yardımcısı ülkücüleri var. Yalnız bu kadar mı? İşçisi var; sendikalı olmak ister, işten kovulur. Köylüsü var; ürününü verir, tüccar kaçar, köylü ellerini tanrıya açar. Öğrencisi var; cendere içinde. Bir de KÜLTÜR ve DAYANIŞMA DERNEĞİ var. Tüm gençliğe açık; işçisiyle, köylüsüyle, öğrencisiyle. Ne var ki halkının her türlü ekonomik ve siyasal mücadelesinde onun yanında yer almayı amaçlamış, halkının kurtuluşunun gerçek sınıf bilincine ermiş tüm emekçi halkın kendi kuracakları gerçek hukuk ve demokrasi düzeninde olacağına inanmıştır bu yurtsever gençler.

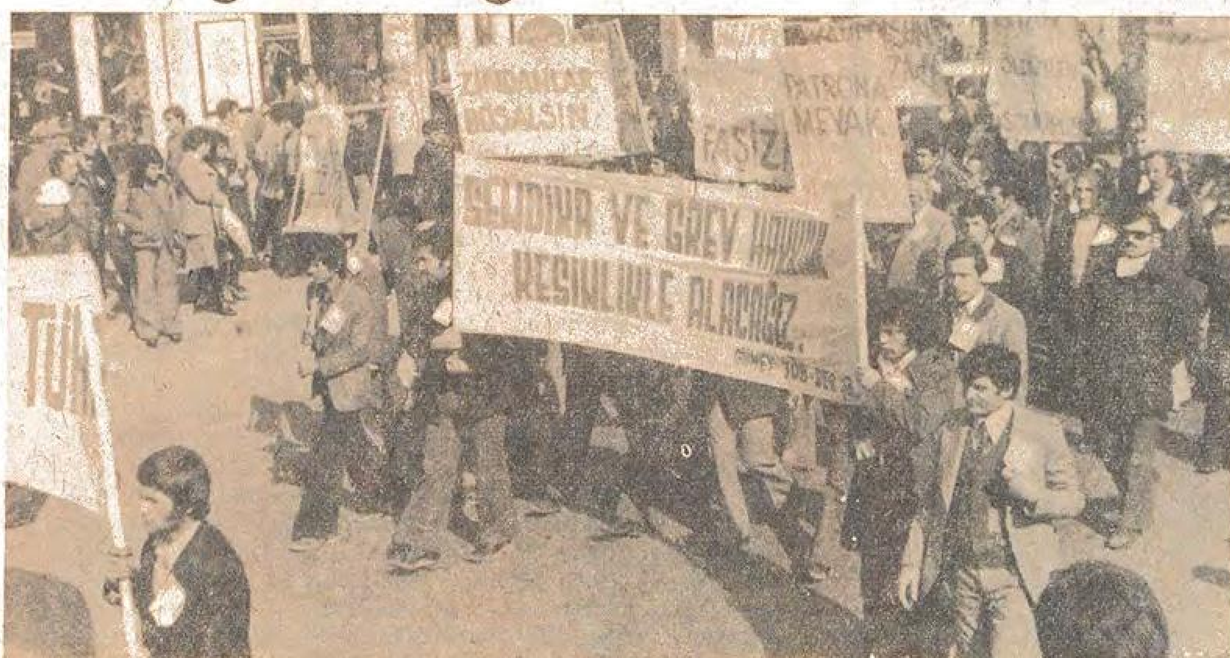
TÜRKİYE'NİN BİR ÇOK YERİNE ASILAN HALKIN KURTULUŞU AFİŞLERİ KANUNSUZ OLARAK YASAKLANDI.

Bir süre önce Haşmet Zeybek'in IRGAT adlı oyununu Gelibolu'da oynatmak istediler. Oyun, hakkında İstanbul'da dava açıldığı gerekçesiyle (Durum böyle olsa bile bu bir bölgesel yasaklamadır.) valilikçe yasaklandı. 14/2/1976 tarihinde tüm ülkede yayınlanan HALKIN KURTULUŞU adlı yasal gazetenin afişleri Gelibolulu yurtseverler tarafından duvarlara yapıştırılmak istendi. Sav-

De.sa.6'da

• Revizyonist TÖB-DER Yöneticilerinin Teslimiyetçi Tavırlarını Örtbas Etmek İçin Düzenledikleri: HAYAT PAHALILIĞI VE FAŞİZMİ PROTESTO MİTİNGİ YAPILDI

Öğretmen Kitlelerinin Gelişen Devrimci Mücadelesi Revizyonist Yöneticileri Telaşa Düşürdü

Çıkar hesaplarıyla düzenlenen yürüyüş, daha önce yapılanlara nazaran sönük geçti.

TÖB-DER İzmir Şubesince düzenlenen "Hayat Pahalılığını ve Faşist Baskıları Protesto" mitingi 21 Şubat günü yapıldı.

Bilindiği gibi, TÖB-DER Genel Merkezince 6 Aralık 1975 günü Türkiye çapında yapılması planlanan "Hayat Pahalılığını, Faşist Baskıları ve Kıyımları Protesto Miting ve Yürüyüşleri" 5 Aralık günü iptal edilmişti. TÖB-DER Genel Merkez Yönetici-

De.sa.6'da

• Faşistler Yaralı İlker Akman'ın Ağzına Tabanca ve Tomsonlarının Dipçiklerini Sokarak "BİR İSTEDİĞİN VAR MI İLKER BEY?" Diyerek Sürüklediler

İŞKENCELER MALATYA HÜKÜMET BİNASININ BODRUM KATINDA YAPILDI

"HALKIN KURTULUŞU" GAZETESİNE

Malatya'da bir süre önce hunharca öldürülen üç yurtsever gencin katledilmesinin gerçek yönü ve olayların gelişmesinin iç yüzü, gerek basın, gerekse TRT tarafından halka saptırılarak yansıtıldı.

Üç yurtseverin öldürülüşünden bir gün önce, 8 polis arabası ve 2 cemse askeri komando birliğiyle İkizce (Haçova) köyüne yapılan baskında hiçbir gerekçe gösterilmeden aramalara girmişlerdir. Arama sonucunda hiçbir şey bulunamayınca hınçlarını köylülere küfür etmek suretiyle almak, kendilerini tatmin etmek istemişlerdir. Malatya Valisi Küçüktiryaki'nin askeri komando birliği komutanına (albay), "bu köyün haritadan silinmesi gerekir" laflarını sarfetmesine köylüler şahittir.

İkinci gün, köyün 5 kilometre ötesindeki Beyler deresinde bir besi damı güvenlik kuvvetlerince sarıldı. Saat sabahın 7'si idi, ve kanlı operasyon başladı. Havadan, helikopterle bombalar yağdırıldı. Dört taraflı kurşunlara hedef olan besi damı, alevler içinde kaldı. İçerden hiçbir karşılık verilmiyordu. Evet, içerden karşılık verilmiyordu. Çünkü yalnız bir tabanca vardı. Saat 10 sıralarında besi damına girildiğinde, Hasan BASRİ ve Yusuf ZİYA ölmüşlerdi. İlker AKMAN ise yaralıydı. Cenazeler, dışarı ayaklarından tutup sürüklemek suretiyle çıkarıldı. İlker AKMAN hala yaşıyordu. Korkuları geçen ve kollarını sallaya sallaya olay yerine yaklaşan, siperdeki, iktidarın eli kanlı maşası ve yardakçıları tabanca ve tomson dipçiğini İlker AKMAN'ın ağzına sokarak, "bir isteğin var mı? İlker Bey" laflarıyla alay edip gülüşüyorlardı. Diğer taraftan, bir polis Hasan BASRİ'nin kalçasına, silahındaki mermileri boşaltıyordu. Bir takım polisler de havaya ateş

De.sa.6'da

Faşistler, Abuzer Karahan'ın gözünü millediler.

Çin'de İki Sınıf, İki Yol, İki Çizgi Arasında Mücadele: KÜLTÜR DEVRİMİ

NEREDE ZULÜM VARSA ORADA DEVRİM ER VEYA GEÇ OLACAKTIR.

Ezilen halklar ve uluslar emperyalizme karşı mücadele ediyorlar. Kapitalist ülkelerde proletaryanın mücadelesi yükseliyor. Sömürücüler devrimleri önlemek için baskıya ve zulme başvuruyorlar ama önleyemiyorlar.

Ezilenlerin isyan bayrağını çektiği, kurtuluşları uğruna mücadeleye giriştiği bir çağda; proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş savaşları çağında yaşıyoruz. Proletaryanın kendi iktidarını kurma, sömürüye son verme mücadelesinin ilk büyük atılımından bu yana yüzyılı aşkın zaman geçti. Şanlı zafer sayfalarıyla dolu sınıf kavgaları tarihinde, sosyalist devrim mücadelesinde üç tane dönüm noktası vardır.

Bunlardan ilki, 1871 Paris Komünüydü. Paris Komünü, proletaryanın, çalışan halkın burjuvaziyi alaşağı ettiği; kendi devletini kurduğu bir proleter devrimiydi. Paris Komünü yenildi. Ama bu tarihi deneyin proletaryaya kazandırdığı ölümsüz ilkeler yenilmedi. Devrim savaşından hiçbir zaman vazgeçmeyecek olan proletaryanın, Paris Komünü deneyinden çıkardığı en önemli ders; burjuva devlet mekanizmasını ele geçirerek kendi amaçları için kullanamayacağı idi.

İkincisi; 1917 Büyük Ekim Devrimiydi, emperyalizm döneminde proleter devrimleri çağını açtı. Bu, bütün ülkelerin işçileri, ezilen halkları ve ulusları için kurtuluş yolunu gösteriyordu. Lenin'in önderliğindeki Ekim Devrimi, dünya proletaryasına, sınıfsız topluma kadar kılavuzluk edecek, geçmişteki devrimlerin ve gelişmelerin bilimsel bir teorisini bıraktı.

Paris Komünü, 72 gün yaşadı. Sovyetler Birliğinde proletarya diktatörlüğü 40 yıla yakın süre varlığını korudu. Bu yenilgiler geçicidir. Proleter devrimleri, ezilen halkların savaşları önlenebilir mi? Hayır. Paris Komünü ve Büyük Ekim Devrimi'nin ufku dünya proletaryasının yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

Sosyalist devrim yolu üzerindeki üçüncü dönüm noktası ise Büyük Proleter Kültür Devri'midir. Kültür devrimi, proletarya diktatörlüğünün korunması, devrimin devam ettirilmesi, pekiştirilmesidir. Bu neden gereklidir?

BURJUVAZİ ÜZERİNDE TOPYEKÜN BİR DİKTATÖRLÜK ZORUNLUDUR;

Burjuvazinin proletarya tarafından alaşağı edilerek siyası iktidarın, ele geçirilmesi, yani bir temel üzerinde proletarya diktatörlüğünün kurulması Sosyalist devrimin can alıcı noktasıdır. Yalnız bu, devrimin sonu değil, başlangıcıdır. Proletarya diktatörlüğü, sömürünün de ötesinde insanlar üzerindeki baskıların, farklılıkların kaldırıldığı sınıfsız topluma geçişte zorunlu bir araçtır. Proletarya diktatörlüğünü kaldırmak proletaryanın isteğine değil, bazı şartların olgunlaşmasına bağlıdır. Proletarya sınıfsız topluma geçiş döneminde "Devlet" i devletin kaldırılmasında bir araç olarak kullanacaktır.

Proleter devletin varlığı sınıfsız topluma geçinceye kadar proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin varolmasına dayanıyor. Bu iki sınıf arasındaki mücadelenin sonucu Marksizmin mi, revizyonizmin mi uygulanacağını; kapitalizme mi dönüleceği, yoksa sosyalizm yolunda mı ilerleneceğini tayin edecektir.

Siyasi iktidarın proletaryaya geçmesiyle üretim araçlarını kamu mülkiyetine geçirmek; giderek, sanayi ve tarımı sosyalist mülkiyete dönüştürmek devrimde önemli bir adımdır. Ama bunlar kapitalizmin tamamiyle silindiği anlamına gelmez. Eski toplumun kalıntıları varlığını sürdürmeye devam eder. Ayrı nitelikte olmakla beraber para, mal üretimi ve değişimi, piyasa mekanizması vb. kapitalizmin kalıntılarıdır. Ücret farklılıkları; yöneticilerle üretime doğrudan katılanlar; şehir ile köy; kafa emeği ile kol emeği; sanayi ile tarım arasındaki çelişkiler doğru bir çözüme kavuşturulmazsa kapitalizme geri dönüş için burjuvazinin sağlam dayanakları haline gelirler.

Sosyalizmin ilk aşamasında özel mülkiyet yoktur, ama onun binlerce yıldır insanlığın gelişimine nüfuz etmiş olması, düşünsel etkilerinin hala sürmesine neden olur. Özel mülkiyetin insanların zihninde bıraktığı lekeler gerici kültür ve alışkanlıklar varlığını sürdürür. Örneğin hala dini inançlar kaybolmuyor. Çıkarcılık, bireycilik, dargörüşlülük, mevki hırsı ancak çok uzun ve karmaşık bir mücadeleyle, sınıfların ortadan kaldırılmasıyla yokedilebilir. Sosyalist düşünce, ahlak vb. ile bağdaşmayan bu gerici kalıntılar burjuvazinin elinde sosyalist mülkiyeti engelleyen, baltalayan güçlü silahlardır. Bunlarla savaşılmazsa geriye dönüşün yolu açılmış olur.

Burjuvazi üzerinde topyekün bir diktatörlük; ekonomik, ideolojik, siyasi bir diktatörlük uygulamak gerekir. Uygulamak gerekir çünkü, burjuvazi gücünü sadece ülkenin iç şartlarından almaz. Emperyalizmin ve Sosyal-Emperyalizmin desteğinden alır. Sömürü düzenini geri getirmeye çalışan burjuvazi, sinsice çalışan siyasi iktidarı ele geçirmeye çalışır.

Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliğinde kapitalizmin geri getirilmesi, proletarya diktatörlüğünün titizlikle korunmasının hayati önemine işaret eden tarihi bir tecrübe idi.

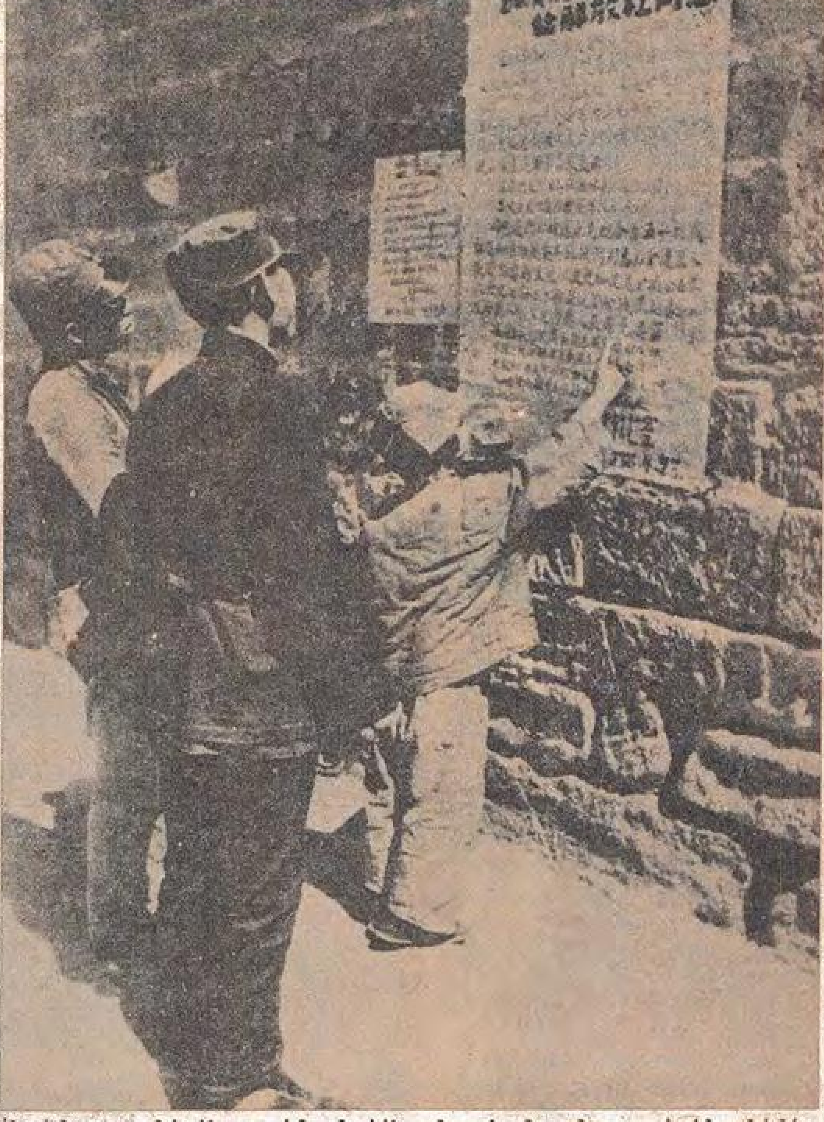
Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin, burjuvazinin iktidara gelişi, devrimini yapmış, yapmamış bütün ülkelerin devrimcilerine çok önemli bir ders veriyor: Devrim, proletarya diktatörlüğü altında da kapitalizmin, onun ekonomik, siyasi, ideolojik, kültürel kalıntıları tamamen mezara gömülünceye kadar devam ettirilmelidir. Ta ki sınıfsız topluma ulaşılıncaya kadar partide, devlet kademelerinde, ülkede ve dünya çapında sınıf mücadelesi her alanda sürdürülmeli, devrim kesintiye uğratılmamalıdır.

KÜLTÜR DEVRİMİ KENDİNİ BELLİ ŞARTLARDA ORTAYA KOYAN SİYASİ BİR DEVRİMDİR

Büyük Proleter Kültür Devrimi, kapitalizme geri dönüş teşebbüslerine, partinin, devletin birçok biriminin revizyonist hainlerce gaspedilmesine karşı, proletarya diktatörlüğü altında yürütülenbir devrimdir.

Büyük Proleter Kültür Devriminin hedefi, ÇKP Merkez Komitesi tarafından 1966'da kabul edilen bir programda şu şekilde belirtiliyordu: "Kapitalist yolu tutan mevki sahiplerine karşı mücadele etmek ve onları ezmek, gerici burjuva akademik "otoritelerini" ve burjuvazininve bütün diğer sömürücü sınıfların ideolojisini eleştirmek ve reddetmek sosyalist sistemin sağlamlaşmasını ve gelişmesini kolaylaştırmak üzere, eğitimi, edebiyatı, sanatı ve üst yapının sosyalist ekonomik temele uymayan diğer bütün kısımlarını değiştirmek."

(Devamı gelecek sayıda)

İktidar, politik ve ideolojik olarak da ele geçirilmelidir. Halk, duvar gazetelerini okuyor.

"Bir siyasi iktidarı devirmek için herşeyden önce daima kamuoyu hazırlamak ve ideolojik alanda çalışmak gerekir."

NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ?

teori yolumuzu aydınlatıyor

Çürüyen, Can Çekişen Kapitalizm: EMPERYELİZM

Emperyalizm ve Sosyal-Emperyalizm (1)

AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN, HEGEMONYASI ALTINA ALDIĞI ÜLKELERİ SÖMÜREREK, YAĞMALAYARAK TAZE BİR KANLA BESLENMESİ; ÖTE YANDAN, DİĞER EMPERYALİST ÜLKELERİN, KENDİSİYLE BOY ÖLÇÜŞECEK GÜÇTE OLMAYIŞI, ONU DÜNYA SÖMÜRÜ VE YAĞMA SİSTEMİNİN RAKİPSİZ JANDARMASI YAPMIŞTI.
GİDEREK TEKELCİ KAPİTALİST BİR NİTELİK KAZANAN SOVYETLER BİRLİĞİ, SOSYAL-EMPERYALİST BİR ÜLKE HALİNE GELMİŞTİR. TAZE KAN TAŞIYAN VE GELİŞEN BİR EMPERYALİST GÜÇ OLAN SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ, BUGÜN, GERİLEYEN, GÜÇ KAYBEDEN AMA YİNE DE HEGEMONYA MÜCADELESİNİ TERKETMEYEN ABD EMPERYALİZMİ İLE BİRLİKTE PROLETER DEVRİMLERİNİN ÖNÜNDE EN BÜYÜK ENGEL, EZİLEN ULUS VE HALKLARIN BAŞ DÜŞMANIDIR.

20. yüzyılın başlarında, dünyanın genel görünümü şöyle idi: Kapitalizm, 1789 Fransız burjuva demokratik devrimi ile başlayan "altın çağ"ını geride bırakmış, üretici güçlerin gelişmesini hızlandırmak şöyle dursun, onların gelişmesini engeller olmuş; burjuvazi toplumun en devrimci sınıfı olma niteliğini, feodaliteye karşı mücadelede bütün ezilen sınıf ve tabakalara önderlik etmesini sağlayan devrimci niteliğini yitirmişti.

Kısaca özetlemek gerekirse, kapitalizm gelişmesini esas olarak tamamlamıştı.

Burjuvalar arasındaki rekabetin, çatışmaların yoğunlaşması, bir çok cılız ve güçsüz işletmeyi bu mücadelede saf dışı bırakmış, üretim ve sermaye, giderek daha az sayıda burjuvanın elinde birikmeye, yoğunlaşmaya başlamıştı. 19. yüzyıl kapitalizminin temel özelliği olan serbest rekabet, yerini tekellere bırakmıştı. Üretimin ve sermayenin büyük boyutlara varması ve gittikçe daha az sayıda elde yoğunlaşması, sanayi ve banka tekellerini doğurmuştu. Bu banka ve sanayi tekelleri zamanla içiçe geçerek mali sermayeyi, diğer bir deyişle finans kapitali oluşturdu. Ve kapitalist ülke ekonomileri bundan böyle bir avuç mali sermayedar tarafından kontrol edildi.

Bu dönemin ayırdedici özelliklerinden biri de, özel tekellerle devlet tekellerinin içiçe geçmesi, mali sermayenin devleti doğrudan kontrol eder olması, kapitalist devletlerin tekelci kapitalist bir yapıya ulaşmalarıydı.

Sermayenin böylesine yoğunlaşması ve büyük boyutlara varması, onu ulusal sınırların dışına taşmaya zorlamış, özellikle geri kalmış ülkelere yapılan meta diğer bir deyişle mamül madde ihracının yanısıra, hatta ondan da büyük ölçülerde, sermaye ihracı önem kazanmıştı.

Büyük kapitalist tekeller uluslararası bir nitelik kazanmış, sermaye ihracının artması sonucunda, büyük uluslararası tekellerin nüfuz alanları genişlemiş, dünya pazarlarının paylaşılması tamamlanmıştı.

Lenin'in "çürüyen, can çekişen kapitalizm" olarak tanımladığı, kapitalizmin bu son ve tekelci aşaması EMPERYALİZM idi.

ŞİDDET, SALDIRI VE SAVAŞ EMPERYALİZMİN BAŞLICA SİYASETİDİR.

Emperyalist tekeller ve ülkeler tahakkümleri altına aldıkları ülkelerin hammadde kaynaklarını (yeraltı ve yerüstü zenginliklerini) büyük bir açgözlülükle yağmalamışlardı.

Eskiden nisbeten "barışçı" bir şekilde gelişme imkanına sahip olan kapitalizm, bu tekelci aşamasında, azgın ve saldırgan bir karakter kazanmıştı. Şiddet, tahakküm, saldırı ve savaş onun başlıca siyasetleri olmuştu.

Üretimin ve sermayenin yoğunlaşmasının doğal sonucu olarak, bünyesindeki çelişmeler çatışma noktasına varıncaya kadar keskinleşmişti.

Kârlılığın esas alınmasından dolayı hesapsız ve kontrolsüz bir gelişmeye sahip olan kapitalist üretim sürecinin doğal bir sonucu olan buhranlar, sistemi gittikçe daha büyük bir şiddetle sarsmaya, emperyalist ülkeleri, yeni pazar alanlarına sahip olmaksızın varlığını sürdüremez bir noktaya getirmeye başlamıştı.

İşte bu nedenlerden dolayı, paylaşımı tamamlanmış olan dünya pazarlarının yeniden paylaşılması isteğiyle yanıp tutuşan Alman emperyalizmi ve diğer emperyalistler arasında, 1914 yılında ilk dünya savaşı patlak vermiş; milyonlarca insanın hayatını kaybettiği, bir o kadarının yaralandığı bu savaşta tahakküm alanları büyük ölçüde el değiştirmiş, savaş öncesinin askeri-feodal-emperyalist bir devleti olan Çarlık Rusya, 1917 yılında, savaştan, dünyanın ilk proleter devriminin gerçekleştiği ülke olarak çıkmıştı.

I. Dünya savaşı, emperyalistlerin paylaşım ve hegemonya isteklerini karşılamak şöyle dursun, 1917 Ekim Sosyalist Devrimi'nin büyük bir toprak parçasını kapitalist pazardan koparması ve mazlum milletlerin emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı kurtuluş mücadelelerini yükseltmesiyle, emperyalistlerin yeniden paylaşım talebi, daha da önünde durulmaz bir hal almıştır.

Özellikle, hammadde kaynaklarına ve üretim araçlarına el konmuş olduğu için, I. Dünya savaşından çok zararlı çıkan Alman emperyalizmi, ülkedeki işçi sınıfının ve bütün emekçi halkın kölece sömürülmesi demek olan faşist diktatörlüğün varlığı ve kapitalizmin eşit olmayan gelişmesi nedeniyle büyük bir sıçrama göstermiş ve kaybettiklerini hatta daha da fazlasını geri almak için paylaşım talebini arttırmıştı. Her birinde faşist diktatörlüklerin kurulduğu Almanya-İtalya-Japonya faşist ittifaki, 1939 yılında II. emperyalist paylaşım savaşını başlattı. Faşist Alman orduları Avrupayı bir baştan bir başa istila etmiş, İtalya Afrika'da Habeşistan halkını katletmeye koyulmuş, Yugoslavya ve Arnavutluk'u işgal etmişti. Uzakdoğu'da ise, Japonya Sovyetler Birliğine saldırmış, Çin'i istila etmeye başlamıştı.

Avrupa'nın istilasını tamamlayan Alman emperyalistleri, Sovyetler Birliği üzerine de saldırıya geçmiş, Sovyet topraklarında oldukça ilerlemiş, ancak Sovyet halkının kahramanca mücadelesi sonucunda, Stalingrad önlerinde başlayarak Sovyet toprakları dışına atıldıkları gibi, güçlü bir anti-faşist dünya cephesinin mücadelesi sonucunda, kaçınılmaz sonlarına, çöküşe gitmişlerdi. Çin, Arnavutluk, Yugoslav halklarının, proletarya önderliğinde, emperyalizme karşı mücadelelerinin zaferi Japonya ve İtalya'yı da aynı akibete uğratmıştı.

Dünya pazarlarının ve hammadde kaynaklarının yeniden paylaşılmasıyla sonuçlanan II. emperyalist paylaşım savaşı, tarihin en kanlı, en yıkıcı savaşı olarak tanımlanan bir savaş olmuştu. Sadece Sovyetler Birliği Cephesindeki insan kaybı yirmi milyondu. Savaşın saldırgan emperyalist-faşist mihrakın yenilgisiyle sona ermesi, başta Çin olmak üzere, bir çok ülkede emperyalist, kapitalist boyunduruğun kırılmasını, proletarya önderliğinde ve halk demokrasileriyle sonuçlanan devrimleri de beraberinde getirmişti.

Daha 1900'lerde paylaşımı tamamlanmış olan dünya pazarlarının yeniden ve yeniden paylaşımı demek olan I. ve II. emperyalist paylaşım savaşından yenmiş ve yenilmiş olarak çıkan Fransa, İngiltere, Almanya ve İtalya gibi ülkeler savaştan aşağı yukarı aynı ölçüde etkilenmişlerdi; toprakları üzerinde gelişen savaş bu ülkeleri büyük ölçüde yıkıma uğratmış, üretim araçları tahrip olmuş, savaşın yıkıcı sonuçları burjuvaziyi, aynı zamanda, oldukça önemli ölçüde işgücü kaybıyla karşı karşıya bırakmıştı. Kısaca söylemek gerekirse bu ülkeler, ister yenmiş, ister yenilmiş olsunlar, güçlerini kaybetmişlerdi.

I. ve II. emperyalist paylaşım savaşlarına sonradan katılan ve o dönemin gerileyen emperyalistleri Fransa ve İngiltere'ye göre, henüz gürbüz, gelişen bir emperyalist olan ABD emperyalizmi, savaş kendi topraklarında meydana gelmediği için, Avrupa'dakine benzer sonuçlarla, yani üretim araçlarının tahribi, işgücü kaybı gibi sonuçlarla karşılaşmamıştı. Tersine, Almanya'da ve Japonya'da üretim araçlarına, fabrikalara elkoyan Amerikan emperyalizmi, savaştan kazançlı çıkmıştı.

SÖMÜRÜ VE YAĞMA SİSTEMİN RAKİPSİZ JANDARMASI: ABD EMPERYALİZMİ.

Dünya halklarının faşizme olan nefretinden yararlanmak amacıyla, "anti- faşist, demokrat, kurtarıcı" maskesini yüzüne geçirmiş ve ekonomisi çöküntüye uğramış Avrupa ülkeleriyle birlikte, dünyanın bir çok geri kalmış ülkesini tahakküm altına almak için, kah 1950'de Kore'de olduğu gibi şiddet yoluyla, kah Türkiye ve Yunanistan'a 1945'lerden sonra girdiği gibi "barışçı" yollardan saldırıya geçmişti.

Amerikan emperyalizminin, hegemonyası altına aldığı ülkeleri sömürerek, yağmalayarak taze bir kanla beslenmesi; öte yandan, diğer emperyalist ülkelerin, kendisiyle boy ölçüşecek güçte olmayışı, onu dünya sömürü ve yağma sisteminin rakipsiz jandarması yapmıştı.

Gerçekten de, 1945'lerden sonra, içinde Türkiye'nin de bulunduğu bir çok ülke, Amerikan emperyalizminin boyunduruğu altına girmişti. ABD, girdiği bu ülkelerde gerici sınıflarla işbirliği yapıyor, buralarda kendisine bağlı iktidarları işbaşına getiriyordu. Ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini iliğine kadar sömürüyor, yağmalıyor, bu sömürü ve yağma siyasetine karşı en ufak bir direnişi bastırmak için, bazan işbirlikçileri eliyle, gerekli gördüğünde de doğrudan kendisi ülkeye saldırarak, halka baskı ve şiddet uyguluyordu, hala da uyguluyor.

Buna karşılık, ABD emperyalizminin bu kanlı saldırı siyaseti, kaçınılmaz olarak, saldırıya uğrayan ülke halklarının ulusal, toplumsal kurtuluş mücadelelerini daha büyük bir kararlılıkla yükseltmeleri sonucunu doğuruyordu. Asya'da Kore, Vietnam, Kamboç, Laos halkları, Latin Amerika'da Küba halkı Amerikan emperyalizmini ve bir avuç işbirlikçisini yenilgiye uğratıyor, Amerikan emperyalizmini topraklarından kovuyordu. Dünya jandarmalığı görevi Amerikan emperyalizmine pahalıya patlıyor, askeri harcamaları her geçen gün artarak, muazzam boyutlara

De.sa.6'da

Haftalık Gazete
* Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL
* Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ
* Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-İSTANBUL
* Yazışma Adresi: P.K.1107 Sirkeci-İSTANBUL
* Abone Şartları: Yurtiçi yıllık:125.-TL.
Altı aylık: 65.-TL.
Yurtdışı yıllık:200.-TL.
Altı aylık:100.-TL.
* İlan Şartları: Santimi 30.-TL.
* Dizgi: Olimpiyat IBM Dizgi Bürosu
* Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık
* İst. Dağıtım: Fuat Büte
* Ank. Dağıtım: Fikri Nigiş
* Ege Dağıtım : Orhan Özşişman
HALKIN KURTULUŞU

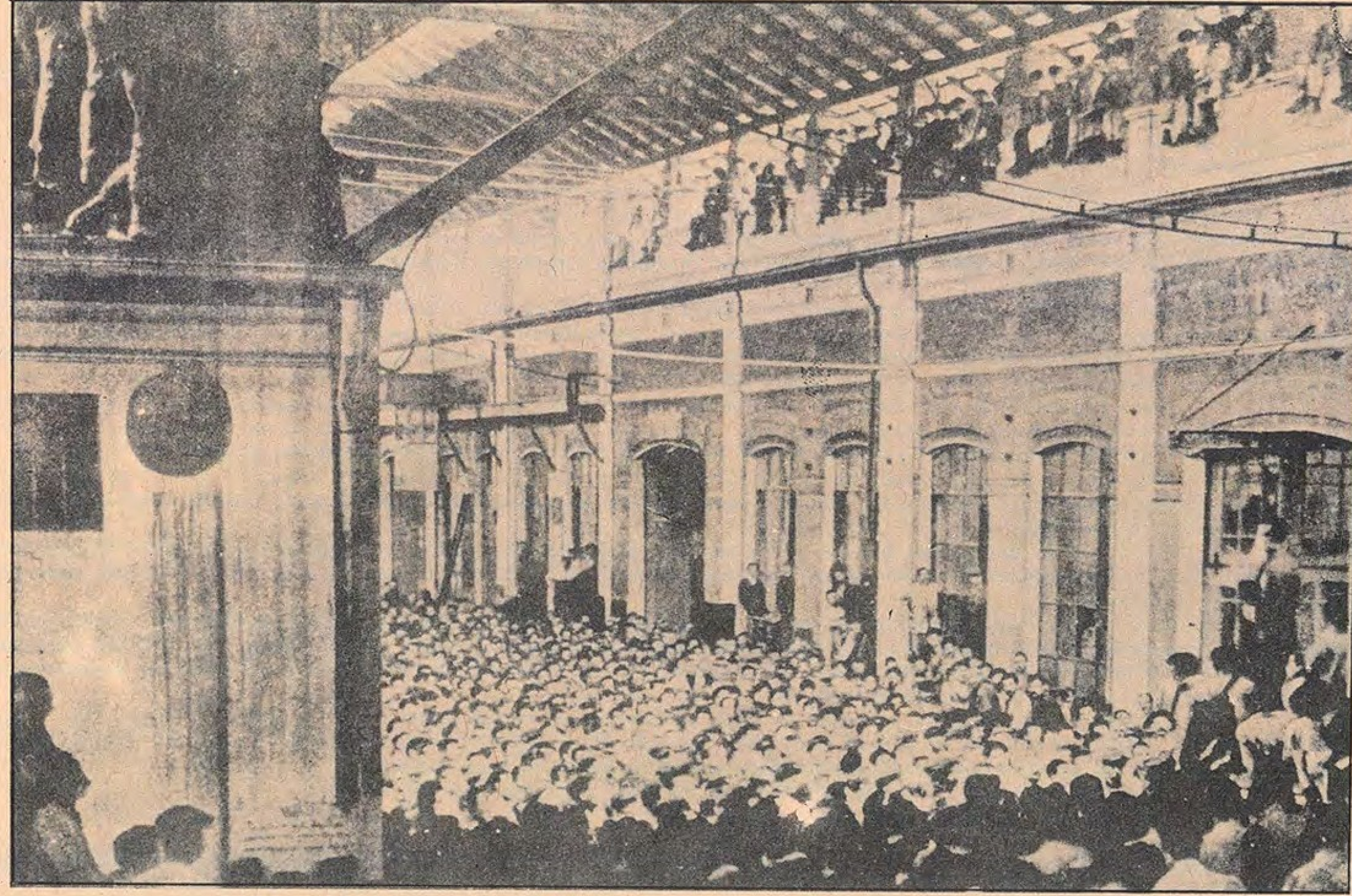
İtalya'da ve Almanya'da

FAŞİZMİN ZAFERİ ÖNLENEBİLİRDİ

İtalya'da ve Almanya'da Mussolini ve Hitler'in faşist diktatörlüklerinin, doğuşunu, güçlenip iktidara gelişini ve sonunu kısaca gördük. Emekçi sınıflara zulüm, sefalet, acı ve gözyaşından başka birşey getirmeyen, saldırgan politikalarıyla dünyayı harabeye çevirip, milyonlarca insanın ölümüne sebep olanlar iktidara nasıl gelebildiler? Faşizmin zafere ulaşması önlenemezmiydi? diye kendi kendimize sormalıyız. Mussolini ve Hitler'in faşist dikkatörlük kurup, sürdürebilmelerinin tek sebebi, kapitalizmin genel bunalımının halk kitlelerinde yarattığı huzursuzluk ve güvensizlikmidir? Faşizmin geniş kitleleri peşinden sürükleyebilmesini, sadece 1.emperyalist paylaşım savaşının sonucunun yarattığı ekonomik ve sosyal bunalımın etkisiyle açıklıyabilirmiyiz. Bu soruları tek bir soruda toplarsak, Faşizmin zaferi engellenebilirmiydi? Engellenebilirse İtalya'da ve Almanya'da neden engellenmedi?

Evet, faşizmin zaferi engellenebilirdi. Ne yapılırsa yapılsın faşizmin zaferinin kaçınılmaz olduğunu ancak işçi sınıfının düşmanları, pasifistler, teslimiyetçiler söylerler. Böyle bir görüş işçi sınıfının devrimci dünya görüşü değil, burjuvazinin kaderci görüşüdür. Sınıf mücadelesinde sonucu sadece, bizim irademizin dışında var olan, biz istesekte istemesekte etkisini sürdüren ekonomik ve siyasi şartlar tayin etmez. Var olan ekonomik ve siyasi şartları doğru değerlendiren, güçlerini buna göre yöneten, sınıflar ve örgütleri sonucu kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda etkiliyebilir.

İtalya'da ve Almanya'da faşizmin zafere ulaşmasında, bu ülkelerdeki anti-faşist güçlerin faşizme karşı tutarlı ve devrimci bir siyaset yürütmemelerinin büyük payı vardır.

İtalya'da, işçiler Fiat fabrikasını ele geçirdikten sonra toplantı halinde.

İTALYAN VE ALMAN KOMÜNİSTLERİNİN HATALARININ TEMELİNDE; FAŞİST TEHLİKEYİ KÜÇÜMSEMELERİ YATAR.

Faşizmin zaferinin önlenememesinde, İtalya'da olsun, Almanya'da olsun komünistlerin büyük sorumlulukları vardır. Çünkü faşizme karşı en tutarlı ve en kararlı mücadele verebilecek güçlerin başında komünistler gelir.

İtalyan ve Alman komünistlerinin hatalarının temelinde faşist tehlikeyi küçümsemeleri yatar. Komünistler birleşik cephenin örgütlenmesinin önemini ve acilliğini kavramadılar. Bu nedenle birçok konuda tedbir almakta ya yetersiz, yada geç kaldılar. Büyüyen faşist tehlike karşısında işçi sınıfının önderliğinde, geniş emekçi yığınlarını kucaklayan birleşik bir cephenin kurulmasını gerçekleştiremediler. Herşeyden önce işçi sınıfının doğal müttefiki olan yoksul köylülüğü kazanma görevini ihmal ettiler. Ekonomik durumları giderek kötüleşen köylüler, faşist demagojinin etkisiyle de, faşistleri desteklediler. Komünistler, köylü kitlelerini kazanmak için, faşistlerin, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin hizmetinde olduklarını, onların toprakların dağıtılması vaadlerinin aldatmaca olduğunu, faşizmin köylülerin hayati çıkarlarını büyük toprak sahiplerine peşkeş çekeceğini anlatmalıydılar. Gün geçtikçe yoksullaşan, ellerindeki toprakları da kaybeden yoksul köylülerin çıkarlarını korumak için onlarla birlikte aktif bir mücadeleye girmediler.

Komünistler, sınıfsal çıkarları faşizmle taban tabana zıt olan diğer sınıf ve tabakaları da birleşik cephe çatısı altında toplayamadılar. Esnafların sanatkarların, küçük dükkan sahiplerinin, gençliğin ve namuslu aydınların sorunlarına yeteri kadar eğilip, onlara faşizme karşı mücadeleye sevkedemediler. Tekelleşmenin sonucu peşpeşe iflas eden, ekonomik buhranın etkileri altında ezilen küçük burjuva yığınların faşistlerin saflarına kaymalarını önleyemediler. Gençlik yığınlarını kucaklayacak, faşizme karşı mücadeleye sokacak örgütlenmeyi sağlıyamadılar. Bu yüzden gençlik yığınları, ekonomik, kültürel ve siyasi taleplerini sömüren faşist örgütlerde toplandı.

İtalyan ve Alman komünistleri faşist tehlikeye karşı yeteri kadar uyanık davranmadılar. Burjuva hükümetlerin aldığı gerici tedbirlere karşı zamanında kitleleri harekete geçiremediler. Bunda sosyal- demokrat önderlerin izlediği pasifist, uzlaşmacı politikanın da etkisi vardır. Fakat komünistler, sosyal-demokrat önderlerin ihanetine rağmen, kitleler arasında birleşik cephenin kurulması ve genişlemesi için, faşizme karşı aktif mücadele edilmesi için enerjik bir çalışma sürdürmeliydiler. Emekçi kitlelerin ekonomik ve siyasi çıkarlarını koruma ve genişletme temeli üzerinde mümkün olan en geniş yığınları faşizme karşı aktif mücadeleye sokmalıydılar.

SOSYAL-DEMOKRAT ÖNDERLERİN İZLEDİĞİ UZLAŞMACI, REFORMİST SİYASET FAŞİZMİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRDÜ.

Faşizmin zaferinin önlenememesinin en önemli nedenlerinden biri de Sosyal- Demokrat önderlerin izlediği ve işçi sınıfına ihanete varan politikalarıdır. Aslında gerek İtalyan, gerekse Alman sosyal-demokrat önderler 1900'lerden beri II. Enternasyonalin oportünist politikasının savunuculuğunu yapıyorlardı. Onlar işçi sınıfının devrimci siyasetinin yerine burjuvaziyle işbirliğini savunan reformist bir siyaset izliyorlardı. Alman sosyal-demokrat önderlerinden Ebert "Sosyal ihtilalden günahtan iğrenir gibi iğrenirim" sözüyle sosyal-demokrasinin reformist. uzlaşmacı politikasının özünü açık olarak ortaya koyuyordu.

Sosyal-Demokrat önderler geniş emekçi kitlelerin çıkarları doğrultusunda faşizme karşı birleşik cephe kurulmasına karşı çıkıp, komünizmi ve komünistleri ezmek amacıyla burjuvaziyle cephe kurdular. İzledikleri parlemantarist, teslimiyetçi, reformcu politikalarıyla kitlelerin gelişen faşist tehlikeye karşı uyanıklığını körelttiler. Aktif mücadeleyi engellemeye çalışarak faşist diktatörlüğün gelişip, sağlamlaşmasını kolaylaştırdılar.

SOSYAL-DEMOKRAT ÖNDERLER, BURJUVAZİNİN DEVLETİNDEN MEDET UMUYORLAR.

Burjuva hükümetler faşizmin iktidara gelişini kolaylaştıran gerici tedbirleri birbiri ardına alırken, faşistlerin saldırıları gün geçtikçe yoğunlaşırken sosyal-demokrat önderler hala burjuvazinin devletinden medet umuyorlardı. Devletin, faşist diktatörlüğü tezgahlayan burjuvazinin çıkarlarını koruyan, onun denetimi altında olan bir kurum olduğunu gözardı etmeye çalışıyorlardı.

İtalya'da, sosyal-demokratlar "yurttaşı eli silahlı başka yurttaşların saldırısından korumak devlete düşer" diyerek kitleleri hareketsiz kalmaya çağırıyorlardı. Mussolini'nin iktidara gelmesinden bir- iki ay öncesinde bile sosyalist geçinen Turati hala Kral'a "anayasa'nın en yüce savunucusu olduğunu" hatırlatmaya çalışıyordu. "Faşizm asla silahlı bir mücadele ile altedilemez. Onu yenmenin tek yolu legal mücadeledir." safsatalarını yayıp, burjuva devletin faşist örgütleri dağıtmasını bekliyorlardı.

Almanya'da da sosyal-demokrasi aynı uzlaşmacı, pasifist politikayı izliyordu. Sosyal-Demokratlar Prusya da hükümette olmalarına rağmen faşizmle mücadele konusunda hiçbir şey yapmadılar. Naziler, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin desteğiyle alabildiğine silahlanıp, saldırganlıkları arttığı halde ses çıkarmadılar. Nazi örgütlerini kapatıp, önderlerini tutuklamak, işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlenmelerini kolaylaştırıp, desteklemek yerine ellerini kollarını bağlayıp oturdular. Devlet komünistlere, cumhuriyetçilere karşı faşistleri açıkça kayırıp kolladığı halde Cumhurbaşkanının ve ordunun nazilere karşı gerekli tedbirleri alacağını zannederek beklediler. 1932 Nisan'ında hükümet Nazi hücum kıtalarını yasakladı. Ama daha bir ay geçmeden, yeni kurulan Von Papen hükümeti bu yasağı kaldırdığı gibi, Prusya'daki sosyal-demokrat hükümeti de azletti. Sosyal-Demokrat'lar bu karara bile ciddi bir tepki göstermediler. 23 Mart 1933 de Hitler'in faşist diktatörlüğünü pekiştiren tedbir kanunları görüşüldüğü sırada Otto Wells "Biz Alman sosyal-demokratları bu tarihi anda insanlık ve adalet, özgürlük ve sosyalizm ilkelerine bağlı kalacağımıza yemin ediyoruz" derken atı alan üsküdarı geçmişti. Nitekim Hitler bu konuşmaya "Çok geç anladın, ama anladın. Artık sizlere ihtiyacımız yok" diye cevap veriyordu. Buna rağmen sosyal-demokrasi burjuvaziyle işbirliği siyasetini sürdürdü. Goering'in polisinin parti binalarını ve gazetelerini kapatıp, mallarına el koymasından 9 gün sonra bile, 19 Mayıs 1933 de Hitler'in saldırgan dış politikasını hiç itirazsız desteklediler.

Kızıl Ordu askerleri faşistlere karşı çarpışıyorlar.

REFORMİST ÖNDERLERİN MÜCADELE ANLAYIŞI;"EVLERİNİZDE KALIN VE PROVOKASYONLARA CEVAP VERMEYİN."

Sosyal-Demokrat önderler, faşizme karşı, işçi sınıfının önderliğinde emekçi halkın militan devrimci eyleminin örgütlenmesini önlediklerí gibi aktif mücadeleden yana olan güçleri de pasifize etmeye çalıştılar. Faşist saldırganlığa karşı aktif mücadele etmek yerine geri çekilmeyi öğütlediler. Emekçi kitlelerin mümkün olan en geniş kesimini faşizme karşı mücadele için örgütlenmesine katılmak yerine var olan örgütlü güçlerin dağılmasına sebep oldular.

İtalya'da; Sosyalist geçinen işçi lideri Matteotti işçilere "evlerinizde kalın ve provokasyonlara cevap vermeyin. Sırasında suskunlukta, korkaklıkta bir kahramanlıktır." şeklinde öğüt veriyordu. Faşistlere karşı aktif mücadele verilmesini önlemeye çalışırken bir yandan da onlarla uzlaşmanın yollarını arıyorlardı. Turati, meclis kürsüsünden Mussolini'ye seslenerek "Size sadece şunu söyleyeceğim; Sahiden silahsızlanalım." Hala, faşistlerin silahlarını bırakacaklarına, burjuva demokratik yollarla mücadele edecekleri hayalleriyle yaşıyorlardı. 3 Ağustos 1921 de faşistlerle bir "uzlaşma paktı" imzaladılar. Ama çok geçmeden faşistler saldırılarına yeniden başladılar. Sosyal-Demokratların uzlaşmacı, reformist politikaları bir kez daha iflas etti.

1922 yılında, sosyal-demokrat liderlerin pasifist politikalarını tasvip etmeyen, anti-faşist güçler Arditi del Popolo adında bir milis örgütü kurdular. Arditi del Popolo faşistlere karşı aktif bir mücadele yürüttü. 1922 Ağustos'unda Arditi del Popolo'ların yönetiminde, Parma'lı işçiler birkaç bin komandonun işçi mahallelerine yaptığı baskını rahatça püskürttüp, faşistlere iyi bir ders verdiler.

Sosyal-Demokratlar Mussolini iktidara gelip, faşist diktatörlüğünü giderek pekiştirdiği zaman dahi politikalarını değiştirmediler. 8 Haziran 1924 de sosyalist milletvekili Matteotti faşistler tarafından öldürüldü. Muhalefetin tepkisi sadece Meclis'e gitmeyip, oturumları boykot etmek oldu. Cinayet İtalyan halkının büyük tepkisine yol açtı. Çeşitli şehirlerde faşizmi lanetleyen kitle gösterileri yapıldı. Kitlelerin kendiliğinden gelişen tepkisi karşısında faşist hükümet geriledi. Faşist saldırılar kısa bir süre için bile olsa durmuştu. Sosyal-Demokrat önderler ise hala Kralı uyarmak ve onu Mussolini'den uzak durmaya çağırmak amacıyla yazılar yayınlamakla yetiniyorlardı. Hükümetin istifası, faşist milislerin kaldırılması ve yeni seçimlere gidilmesini istiyorlardı. Bu taleplerini bol bol tekrarlıyorlar fakat kitleleri bu taleplerdoğrultusunda seferber etmek için en küçük bir çaba göstermiyorlardı.

Almanya'da da izledikleri politika aynıydı. Proletaryanın uyanıklılığını ve direnişini zayıflatan bu politikayı sürdürerek faşizmin ekmeğine yağ sürdüler. Halbuki sosyal-demokrat partinin elinde Reichbanner adında güçlü bir milis kuvveti vardı. Reichbanner, hem sayıca, hem de örgütlü olmaları bakımından faşist saldırganları ezecek güçte bir örgüttü. Fakat sosyal-demokrat önderler sürekli olarak milisleri aktif mücadeleye girmekten alakoydular. 22 Ocak 1933'te naziler komünist parti merkezinin önünde bir gösteri düzenlediler. Nazi saldırganlığının yoğunlaştığı bir günde Reichbanner'ler, Berlin dışında talim yürüyüşüne çıkartıldılar.

Sosyal-Demokrat partinin Berlin federasyonu başkanı olan Künstler 7 Şubat 1933' de işçilere şu nasihatte bulunuyordu: "Bilhassa provokasyonlara kapılmayınız."

Reichstag faşistlerce kundaklanıp, faşist terör azgınlaştığı günlerde A.D.G.B. (Hür sendikalar merkezi) hala Cumhurbaşkanına telgraf çekip "Sendikalar, daima, ne türde olursa olsun, terörcülüğün her çeşidine karşı çıktılar. Üyelerini, şiddete başvurmaksızın yeni bir sosyal düzen kurma yolunda mücadele fikri doğrultusunda eğittiler." diyerek burjuvaziye şirin görünmeğe çalışıyordu.

FAŞİST DEMAGOJİYE KARŞI, DEVRİMCİ PROPAGANDA HIZLANDIRILMALIDIR.

Faşistlerin, yığınları peşlerinden sürükleyebilmelerinin önemli bir nedeni de demagojik propagandalarıdır. Faşistler, ekonomik ve sosyal buhrandan etkilenen kitlelerin taleplerine sahtekarca sahip çıkıyor, kitleleri, sorunlarının ancak faşist iktidarlar tarafından çözümlenebileceğine inandırmaya çalışıyorlardı. Kitleleri faşizme karşı mücadelede örgütleyebilmek için faşist demagojiyi açığa çıkartıp, etkisiz hale getirmek gerekiyordu. Faşizmin suratındaki maskeyi yırtıp, onun, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına hizmet eden gerçek niteliğini göz önüne sermek gerekiyordu. İtalya'da ve Almanya'da faşizme karşı olan güçler bu görevlerini yeteri kadar yerine getirmediler. Faşist demagojinin kitleler üzerindeki etkisini hafife aldılar. Faşist demagojiye karşı devrimci propagandayı hızlandırmadılar.

Kısaca, özetlemek gerekirse, İtalya'da olsun, Almanya'da olsun faşizmin zaferi kaçınılmaz değildi. Faşizmin zaferi, işçi sınıfının devrimci partisinin önderliğinde, işçilerin, köylülerin, faşizme karşı olan bütün güçlerin yürüteceği aktif bir mücadele sonucu önlenebilirdi.

DİSK'in Revizyonist Yöneticileri, Boru Hattındaki İşçileri Niye Yalnız Bıraktınız?

HALKIN KURTULUŞU Urfa Akziyaret Köyü'nde Boru Hattı İşçileriyle Konuştu:

Urfa'nın Akziyaret köyünde, Boru hattında çalışan işçilerle görüşmeye gittim. 24 Kasımdan beri direnişlerini sürdüren bu yiğit ve kararlı işçilerle konuştum. HALKIN KURTULUŞU gazetesi adına geldiğimi, HALKIN KURTULUŞU'nun kendi gazeteleri olduğunu anlattım. Buna çok sevindiler. "Gerçekten yazacak mısın?" dediler. Egemen güçler, işçiden, köylüden tüm emekçi halktan yana olan gazetemezi kapatmazlarsa, şimdiye kadar yaptıkları gibi toplatmazlarsa elbette yazacağımızı söyledim. İşçiler adına 3 işçi arkadaş sorularımıza cevap verdiler.

- Ne zamandan beri direniyorsunuz?

-24 Kasımdan bu yana.

- Kaç işçi direniyor?

-800 işçi

- Hangi sendikaya bağlısınız?

- DİSK'e bağlı Baysen-İŞ Sendikası'na yetki verdik. Daha önce çeşitli patron uşağı sarı sendikalar bizden toplu sözleşme için yetki almak istediler. Onların bizi satacağını ve hiçbir hak alamayacağımızı bildiğimiz için onlara yetki vermedik. DİSK'e bağlı Baysen-İŞ'e yetki verdik. Fakat bize DİSK de yardım etmedi. Gıdasızlıktan ve uykusuzluktan bütün arkadaşlar hastalandı. Haftalarca uykusuz kaldık. Patronlarla toprak ağaları direnişimizi kırmak için birleştiler. Bize her türlü baskıyı yapıyorlar. DİSK'in revizyonist yöneticileri, sendika ağaları ise bütün bunlardan habersizmiş gibi davranarak direnişimizle ilgilenmiyorlar.

24 Kasımdan bu yana direnen Boru-Hattı işçileri.

Bu arada bir diğer arkadaş söze karıştı:

- Boru hattındaki eski direnişi kıran Mehmet ve Mahmut Şahin kardeşler var. Bunlar ağa çocuklarıdır. Bu direnişimizi de kırmak istiyorlar. Patron-ağa işbirliği burada da kendini gösteriyor. Buna rağmen sonuna kadar direnmeye kararlıyız. Aç kalmak pahasına da olsa direneceğiz.

- Kardeş bunlar dışardan adam getiriyorlar. Hepsi de işçi düşmanı, yoksul düşmanı. Mesela bir Ali Özer var, onun ortağı İsmet Yalçın var. Bunlar kaşarlanmış işçi düşmanı faşist grev kırıcılarıdır. 18 Haziranda İskenderun Demir Çelik fabrikasındaki 15 bin işçinin direnişi sırasında bu faşistler silahla üzerimize saldırmışlardı. Çadırımızı yıktılar, sobamızı kırdılar. Güvenlik kuvvetleri ise buna göz yumuyor.

İŞÇİ DÜŞMANLARI VİZİTE KAĞIDI VERMEDİKLERİ İÇİN KAMİL YURTSEVER DOKTORSUZLUKTAN ÖLDÜ.

Bilmem kaç senelik işçi olan dozer operatörü arkadaş sözü aldı.

- Kaçak işçi çalıştırıyorlar. Bir arkadaşımız doktorsuzluktan öldü. Sigortasız olduğu için vizite kağıdı vermediler ve Kamil Yurtsever öldü. Bunlar işçi düşmanıdırlar. İbrahim Güler diye birini getirmişler. Bu adam Yumurtalıktaki Tekfen direnişini kıran adamdır. Patronlar ve ağalar birleşmiş profesyonel grev kırıcılarını ve işçi düşmanlarını başımıza sarıyorlar.

Diğer arkadaş devam etti:

- Aslında bunların bize baskıları birkaç kuruş için değil. Türkiyedeki Botaş'la yabancı firmaların çatışmasının kabağı bizim başımızda patladı. Ama şunu iyi bilsinler ki; Biz emperyalizme, işbirlikçilerine ve ağalara karşı mücadelemizi sonuna kadar sürdürmeye, yıllar süren mücadeleler sonunda canlar vererek kazandığımız haklarımızı çiğnetmemeye kararlıyız.

Ne patronların ve ağaların baskısı, ne de faşist grev kırıcıları bizi yıldırmayacaktır.

"Faşist grev kırıcıları bizi yıldıramayacaktır."

Halkın Kurtuluşu İstanbul ve Ankara DDKD Yöneticileriyle Konuştu

Halkların Birlik ve Kardeşliği Için Milli Baskı ve Zulme Karşı Çıkalım!

"BAŞKA ULUSLARI EZEN BİR ULUS, ÖZGÜR OLAMAZ." KARL MARKS

Ülkemizde ezilen Kürt ulusu her türlü ulusal haklarından yoksundur. Ezen ulusun hakim sınıfları, ezilen ulusun her türlü demokratik - ulusal talebini amansızca bastırmakta ve onun ulusal haklarına her fırsatta tecavüz etmektedir.

Bugün ülkemizde Kürt olmak demek, doğuşundan itibaren milliyetçi şöven ve militarist zulmün hedefi olmak demektir. Ezilen ulus kendi kaderini tayin etme hakkı bir yana tarihine, diline ve demokratik planda örgütlenme hakkına bile sahip çıkamamaktadır. Ülkemizdeki faşist yasalar ve Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yanısıra özellikle Doğu'da MİT'iyle, komandosuyla, adliyesiyle iktidarın "güvenlik kuvvetleri" nin başlıca çabası zulüm ve baskıyı uygulamak olmuştur.

Hakim sınıflar ezilen ulus üzerindeki milli baskı ve zulmün kitlelere açıklanmaması için her türlü baskı ve kısıtlamaya başvurmaktalar. Bugün faşist yasaları göğüslemeden milli baskı ve zulmü teşhir etmek mümkün değildir. Burjuva basınına gelince, onlar da milli baskı ve zulme karşı gözlerini ve kulaklarını kapatmakla hakim sınıfların milliyetçi, ırkçı, şöven ve militarist politikasına hizmet etmektedir.

Oysa, milyonlarca Kürt emekçisi üzerindeki milli baskı ve zulme karşı çıkmadan ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunmadan, hakim sınıfların milliyetçi şöven propagandasını bozguna uğratmadan, her iki halk arasındaki birlik ve kardeşliği pekiştirmek ve halkların kurtuluşunu sağlamak olanaksızdır.

Hakim sınıflar, milli zulüm ve baskının son bir örneği olarak Ankara ve İstanbul DDKD'leri (Devrimci Demokratik Kültür Dernekleri) kapattılar. Bu kapatmalar ezilen ulus gençliğinin demokratik planda örgütlenme hakkına yapılan bir tecavüzdür.

Her iki halk arasındaki birlik ve kardeşliğe inanan HALKIN KURTULUŞU Gazetesi gerek DDKD'lerin kapatılmasıyla ilgili olarak gerekse ezilen ulusun devrimci-demokratları ile dayanışma yolunda adım atabilmek amacıyla bir röportaj düzenledi.

Özel olarak ülkemizdeki milli mesele ve halkların birliği, kardeşliği konularında bazı bakımlardan DDKD'li arkadaşlardan farklı düşünmemiz, bu röportajın yayınlanmasına bir engel teşkil etmez. Tam tersine emperyalizme, faşizme ve hakim sınıfların milliyetçi, şöven, ırkçı ve militarist siyasetine karşı mücadelede dayanışma ve halkların kardeşliği anlayışı bunu gerekli kılar.

Elbette ki, karşılıklı eleştiri ve ikna yöntemleri ve mücadelenin kendisi; Marksizm-Leninizmin ışığı altında, doğru ilkeler etrafında halkların birliğini sağlayacak ve her iki halk arasındaki kardeşliği pekiştirecektir. Bu amaçla biz de gazetemizde milli mesele üzerinde görüşlerimizi yayınlayacağız.

Ankara ve İstanbul DDKD yöneticileriyle yapılan röportajı yayınlıyoruz:

DERSİM 1938..Bugün ülkemizde Kürt olmak demek doğuştan itibaren milliyetçi, şöven ve militarist zulmün hedefi olmak demektir.

HALKIN KURTULUŞU: Istanbul ve Ankara DDKD'ler nasıl kapatıldı? Bu kapatılmaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Istanbul DDKD: Istanbul DDKD 23 Ocak 1976 günü kapatıldı. Esasında Istanbul DDKD'nin kapatılması için bir karar yoktur. Bizimle aynı binada bulunan Gazeteciler Derneği mahkeme kararınca kapatılmıştır. Polis Gazeteciler Derneği'ni mühürlerken hiç bir gerekçe göstermeden, Istanbul DDKD'nin odasını da mühürlemiş ve kapatmıştır. Polis bu arada izinsiz olarak derneğimizde arama da yapmıştır.

Bu kapatma ülkemizdeki hakim sınıfların evvelden beri uyguladıkları baskıların somut bir örneğidir. DDKD'lerin kapatılması esasında Kürt ulusuna ve Kürt gençliğinin demokratik düzeyde örgütlenmesine indirilen bir darbedir.

Ankara DDKD: Ankara DDKD son zamanlarda yoğunlaşan faşist baskıların bir sonucu olarak kapatılmıştır. 18-22-24 Ocak günlerinde yapılan aramalardan sonra Derneğimiz hiç bir gerekçe gösterilmeksizin 24 Ocak 1976 tarihinde polis tarafından kapatılmıştır. Bu kapatma sadece DDKD'lileri ilgilendiren bir mesele değildir. Özünde, faşist MC iktidarının son zamanlarda bütün gençlik örgütlerine yönelttiği saldırıların bir parçasıdır.

HALKIN KURTULUŞU: DDKD'lerin kuruluş amaçları nelerdir? Amaçlarına ne ölçüde ulaşabilmişlerdir?

Istanbul DDKD: Tüzüğümüzün ikinci maddesi aynen şöyle der: "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesine dayanarak Istanbul DDKD halkımız üzerindeki her türlü baskıya karşı devrimci doğrultuda kültürel çalışmalar yapar." Kuruluş amacımızı belirleyen ilkeler ise şunlardır: Sömürgeciliğe, militarizme, şövenizme, faşizme, emperyalizme ve asimilasyona karşı olmak."

Istanbul DDKD bu ilkeler doğrultusunda bildiriler, bültenler yayınlayarak, açık oturumlar düzenleyerek çalışmalarını sürdürmüştür. Diğer demokratik kuruluşlarla da dayanışma çabası göstermiştir. Amaçlarımızın hepsini gerçekleştirdiğimizi söyleyemeyiz. Bu durumu sadece çalışmalarımızın eksikliğine bağlamamak gerekir. Ülkenin somut koşulları ülkedeki hakim sınıfların durumları, ülkede geçerli olan yasaların baskılı içeriği bunu engellemiştir.

Ankara DDKD: Ankara DDKD'nin kuruluş amacı, Halkımız gençliğinin demokratik mücadelesini yaygınlaştırmaktır. Genel olarak Türkiyedeki anti-faşist mücadele içinde halkımız gençliğinin de yer almasını sağlamaktır. DDKD halkımız üzerindeki faşist, ırkçı, şoven ve militarist baskıları duyurmak, bu konuda Türkiye çapında kamuoyu oluşturmak amacını güder. Bu hususları biraz açıklamak istiyoruz: Halkımız üzerinde geleneksel olarak var olan ve milli zulümde somutlaşan faşist baskılara karşı demokratik planda mücadele etmek. Türkiye'deki bütün gençliğin anti-emperyalist mücadelesinde yerini alabilmek ve gençliğin birliğini sağlamak uğrunda mücadele etmek. Halkımız üzerinde 50 yıldır sürdürülen sömürgeci politikaya gene demokratik planda karşı çıkmak. Sömürgeci uygulama altında tutulan halkımız üzerinde, işbirlikçi tekelci Türk burjuvazisi ve Kürt ticaret burjuvazisi ile feodal Kürt toprak ağalarından oluşan hakim sınıfların şoven propagandalarına karşı demokratik planda mücadele etmek. Türkiye'de emekçi halk üzerindeki faşist baskılar, bizim halkımız üzerinde sömürgeci politikadan kaynaklanan milli baskı ve zulümle birleşerek daha da ağır bir hal almaktadır. Bu nedenle militarizme karşı da gençliğimizi mücadeleye sevketmeyi amaçlıyoruz.

İlkelerimizden biri de feodalizme karşı mücadele etmektir. Kürt feodal toprak ağaları Türk hakim sınıflarıyla iç içe geçmiş bir vaziyettedir. Bunlar Türk hakim sınıflarıyla sömürgeci politika hususunda işbirliği yapmaktadırlar. Bunun yanı sıra sınıfsal sömürülerini de halkımız üzerinde devam ettirmektedirler. Bu yüzden halkımız gençliğinin mücadelesini anti-feodal mücadeleyle birleştirmek istiyoruz.

HALKIN KURTULUŞU: Ülkemizde faşizme karşı mücadele konusunda önerileriniz nelerdir?

İstanbul DDKD: Faşizm özünde her yerde aynıdır. Fakat her ülkede uygulanış biçimleri o ülkenin somut şartlarına göre değişiklik göstermektedir. Bizim kanaatimizce ülkemizde sürekli faşizm vardır. Ülkemizdeki faşizmin iki ayağı vardır. Bu ayaklardan biri emekçi

Doğu'da komandolar halktan silahlarını topluyorlar.

halkımız, diğeri ise Kürt ulusu üzerindedir. Hakim sınıflar faşist uygulamalarının en önemli nedenlerinden biri olarak daima Kürt sorununu göstermişlerdir.

Hakim sınıflar, Kürt ulusu üzerindeki sömürgeci politikalarına karşı çıkılmasını engellemek amacıyla yoğun bir şoven propaganda yürütmüşlerdir. Onlar aynı zamanda her fırsatta Kürt ulusu üzerindeki baskı ve zulmü, emekçi halk üzerindeki baskı ve zulmüle birleştirmişlerdir. Örneğin, bir şeyh Sait isyanından veya Dersim ayaklanmasından sonra, Kürt ulusu üzerinde yaptığı baskı ve zulmü, bütün halk üzerinde yaygınlaştırmıştır.

Bizce faşizme karşı mücadelede Kürt meselesi bir ilke olarak kabul edilmelidir. Yani; ülkemizde, halkımız üzerindeki sömürgecilik olgusu ile faşizm ve emperyalizm olgusu birbirleriyle içiçedir. Bu nedenle faşizme karşı çıkarken hakim sınıfların sömürgeci siyasetine ve emperyalizme de karşı çıkmak zorunludur.

Bazı çevreler, Kürt sorunu üzerine varmayalım, bu meseleye dokunmayalım, deyip ötedenberi tabu sayılan bu meseleyi daha da tabulaştırmaya yönelik bir davranış içerisine girmektedir. Bunu yapanlar da sözde, sosyalist olarak geçinmektedirler. Ama, biz bunları, kesinlikle sosyalist olarak kabul etmiyoruz. Bunlar bilerek veya bilmeyerek, -ki bilerek kelimesini özellikle vurguluyoruz- sosyal şoven bir tavır içine girmektedirler. Onlar, böylece burjuvazinin politikasını pekiştirmekten başka birşey yapamıyorlar. Hakim sınıflar da bunu çok iyi biliyorlar. Bugün Emekçi halk üzerine yapılan baskılara karşı gösterilen hassasiyet, Kürt ulusuna yapılan baskılara karşı gösterilmemektedir. Bu yüzden Kürt meselesinin üzerine üzerine gidilmelidir. Ülkemizdeki milli mesele çözümlenmeden demokrasinin gerçekleşmesi imkânsızdır. Bu uğurda mücadele etmek tüm sosyalistlerin görevi olduğu kadar, tüm ilericilerin ve demokratların da görevidir.

Ankara DDKD: Genel olarak, halkımız üzerinde sürdürülen militarist, ırkçı ve şoven baskıların teşhir edilmesi için bir çalışma yapılmalıdır. Çok uluslu bir ülkede yaşamaktayız. Faşizmin hem ülkedeki emekçi halk üzerinde hem de Kürt ulusu üzerinde var olduğunu değerlendirmemiz gerekir. Bu bakımdan faşizme karşı mücadeleyi militarizme, ve ırkçılığa ulusumuzun sömürgeleştirilmesine karşı olan mücadeleyle birleştirmek gerekir. Bu yapılmadan verilecek olan anti - faşist mücadele eksik ve yanlış bir mücadele olacaktır. Aynı zamanda bu, hakim sınıfların istediği gibi Kürt meselesinin gözardı edilmesini getirir.

HALKIN KURTULUŞU: Genel olarak Ulusların Kaderlarını Tayin Hakkı ilkesinden, özel olarak, ülkemizdeki milli meseleden ne anlıyorsunuz?

İstanbul DDKD: Biz genel olarak, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı ilkesinden açık seçik ve kesin bir şekilde ezilen ulusların kendi devletlerini kurma hakkını anlıyoruz. Türkiye ile ilgili milli meseleden ise şunu anlıyoruz: Görüşümüze göre Kürt toplumunun konumu bir sömürge konumudur. Türkiye'de Kürt toplumu Türkiye'nin bir iç sömürgesidir. Bu Yüzden Türkiye'de proletaryanın iktidara gelebilmesinin asgari şartı, Kürt ulusu üzerindeki sömürgeci siyasete son verilmesidir. Fakat, Kürt ulusunun sömürgeci boyunduruktan kurtulması için proletarya iktidarı şart değildir.

Ankara DDKD: Biz bu ilkeden sömürge ve yarı-sömürge statüsündeki ulusların emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelesini, kendi bağımsız devletlerini kurma hakkını anlıyoruz. Ülkemizdeki milli mesele genel olarak Kürt meselesi olarak kabul edilir. Bizce, bundan Kürt ulusunun sömürge durumundan kurtulabilmesi için kendi ulusal kurtuluş mücadelesini vermesinin gerekliliği anlaşılmalıdır.

HALKIN KURTULUŞU: Halkların kardeşliği ile ilgili görüşlerinizi açıklarmısınız?

İstanbul DDKD: Türkiye'de Türk ve Kürt halkları arasında hiç bir çıkar çelişkisi yoktur. Her iki halkın çıkarları ortaktır. Bu bütün dünya halkları için geçerlidir. Türkiye'deki hakim sınıflar Türk halkı üzerinde de Kürt halkı üzerinde de baskı siyasetini sürdürmektedirler. İki halk aynı hakim sınıfların baskılarından farklı biçimlerde etkilenmektedirler. Hakim sınıflar iki halkı birbirlerine düşürmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Ve bu propagandanın bir sonucu olarak her iki halk arasında kardeşçe dayanışma henüz tam anlamıyla sağlanamamıştır. Her iki halkı birbirine düşman edebilmek için revizyonistler ve sosyal şovenler hakim sınıfların yardakçılığını yapmaktadırlar. Bunların somut örneklerini de görüyoruz. Birçok yürüyüş ve mitinglerde halklara özgürlük sloganı halklar kardeştir sloganı ile bastırılmak istenmektedir. Aslında bu sloganlar aynı muhtevaya sahip oldukları halde birbirleriyle çelişirmiş gibi gösterilmek istenmektedir.

Biz hakim sınıfların iktidarının yıkıldığı, her iki halkın kardeşliğinin sağlandığı bir düzeni getirecek mücadeleden yanayız.

Ankara DDKD: Halkların kardeşliği soyut bir biçimde ele alınmamalıdır. Türkiye'nin somut gerçeklerine göre yorumlanmalıdır. Her iki halk arasında gerçek anlamda bir kardeşliğin sağlanabilmesi için, hakim sınıflar tarafından yaratılan farklılığın giderilmesi gerekir.

Lice'de halk yoksulluk ve karakış altında kaldı.

HALKIN KURTULUŞU: Ülkemizdeki sol hareketlerin milli mesele karşısında aldıkları tavırla ilgili olarak olumlu ve olumsuz bulduğunuz yönler nelerdir? Bu konuda bir ayırım yapar mısınız?

İstanbul DDKD: Türkiye'de bugünkü sol hareket hem Türkiye devrimi açısından özellikle de Kürt sorunu açısından 71 öncesinden çok daha olumlu bir durumdadır. Türkiye'deki sol hareketin bugünkü ulusal soruna yaklaşımı oldukça olumludur. Bu olumlu gelişme karşılıklı etkilenme sonucu ortaya çıkmıştır.

Burjuva milliyetçiliği geçmişteki hareketlerimize damgasını vurmuştu. Ancak bundan ezen ulusun devrimcileri kendilerine bir pay çıkarmamalıdırlar. Çünkü bu dönemde onların hareketlerine de hakim olan milliyetçi, şoven bir görüştü. Fakat biz bunu söylemekle, bu olumsuz durumun vebalini, ezen ulus devrimcilerinin sırtına yüklemek istemiyoruz. Bu durumun giderilmesinde en büyük görevin bize düştüğünü de söylemek zorundayız.

Ancak Türkiye'de en başta belirttiğimiz olumlu gelişmelerin yanı sıra bazı olumsuz gelişmeler de söz konusudur. Biz bunu söylemekle, bu gün tırmanma çabası içinde bulunan revizyonizmi kastediyoruz.

Ankara DDKD: Türkiye'de sol hareketin milli meseleye bakışı değişik dönemlerde değişik biçimlerde olmuştur. Cumhuriyet döneminden 1960 dönemine kadar Türkiye solu milli mesele konusunda genellikle resmi devlet ideolojisiyle paralel bir bakış açısına sahipti. Özünde Ulusal demokratik nitelikte olan bütün direniş hareketleri Türkiye solu tarafından hakim sınıfların bakış açısıyla değerlendirilmiştir. Ancak 1960 sonrasında özellikle gençlik kesiminde milli meseleye daha doğru bir yaklaşım söz konusudur. Ne var ki, gerek hakim sınıfların baskısı gerekse ülkemizin somut şartlarının doğru bir biçimde tahlil edilememesi milli meselede doğru sonuçlara varılmasına engel olmuştur.

Özellikle 1973 sonrasında Türkiye solunun milli meseleye bakışında bir ayırım yapabiliriz. Revizyonistlerin ve Kürt küçük burjuva milliyetçilerinin bu meseleye bakışları bu ayırım için bir kıstas olabilir.

HALKIN KURTULUŞU: Irak'taki Kürt Ulusal Hareketinden alınması gereken dersler sizce nelerdir?

İstanbul DDKD: Biz devrimciler olarak tarihimizi eleştirmek zorundayız. Hiç bir şey eleştirinin dışında değildir. Bu bakımdan Irak'taki Barzani olayını da eleştirmek durumundayız. Biz Irak'taki hareketin ilerici özüyle gerici önderliğini birbirinden ayırıyoruz. Irak'taki hareketin ilerici bir özü olmasına rağmen, önderlik gerici bir önderliktir. Çünkü bu harekette önderlik Kürt hakim sınıflarının elindedir. Hareketi yargılarken, onu ancak gerici önderliği yüzünden yargılamamız gerekir. Hareket Kürt hakim sınıfları açısından bitmiştir. Ama Kürt emekçi halkı açısından bitmemiştir, devam edecektir. Gerici önderlik İran'la gerici ilişkiler içerisine girerken, hareketi emperyalizmin güdümüne takarken, sınıfsal karakterine uygun bir davranış içerisine girmiştir. Ama biz bunu yalnızca gerici önderliğin sınıfsal karakterine bağlayamayız. Bu konuda başlıca etkenlerden biri de Sovyetlerin tavrıdır. Sovyetler Birliğine düşen görev, hareketin ilerici yönünü desteklemek ve onun gerici önderlikten kurtulmasına yardımcı olmaktı. Çünkü bu konudaki Leninist tavır, hareket gerici önderlik altında olsa bile, onun ilerici ve demokratik yanını desteklemeyi gerektirir. Sovyetler Birliği ' nin bu tavrı gerici önderliğin İranla ve ABD emperyalizmiyle olan yakınlaşmasını daha da arttırmış olup, hareket içindeki ilerici yurtsever güçleri yok etmesine olanak vermiştir. Bu bakımdan Sovyetlerin bu tavrı mazur gösterilemez.

BİZİM KUZEY IRAK HAREKETİNDEN ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER ŞUNLARDIR:

1. Kürt hakim sınıflarının önderliğinde bu hareketin başarıya ulaşacağına inanmıyoruz. Biz ancak proletaryanın önderliğinde olan hareketlerin, çağımızda başarıya ulaşabileceğine inanıyoruz. Biz, başarıya ulaşmayı halkın gerçek kurtuluşu anlamında ele alıyoruz.

2. Hakim sınıfların önderliğindeki bir Ulusal Kurtuluş Hareketi askeri bakımdan başarıya ulaşabilir. Fakat, bu halkın gerçek anlamda kurtuluşu değildir.

Ankara DDKD: Irak'taki Kürt ulusal hareketinin ikili bir yönü vardır. Birinci yönü ulusal demokratik yanı, diğeri ise önderliğin hakim sınıfların elinde olmasıdır.

Irak'taki Kürt Ulusal hareketinin bugün çağımızın koşullarına uygun bir şekilde verilmeyişinin başlıca nedeni sınıfsal önderlikte yatmaktadır. Bizce Ulusal Kurtuluş hareketinin başarıya ulaşmasının başlıca şartı, o hareketin işçi sınıfının önderliği ve bu sınıfın ideolojisini benimseyenlerin öncülüğü altında olmasıdır. Diğer bir neden de, Dünya çapında anti-Marksist, anti-Leninist bir politika güden Sovyet revizyonistlerinin bu hareket karşısında aldıkları olumsuz tavırdır. Onların bu hareketin demokratik muhtevasını desteklememesi, doğrudan ABD emperyalizminin, İran gericiliğinin ve Baas ırkçılığının işini kolaylaştırmıştır.

Kürt Ulusal Kurtuluş hareketi bitmemiştir. Çağımızda emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin mutlaka başarıya ulaşacağı gerçeği burada da kendini gösterecektir. Ama kalıcı bir zafer işçi sınıfının önderliği ve bu sınıfın mücadelesini benimseyenlerin öncülüğü altında gerçekleşecektir.

Hakkari'nin Beytüşşebap ilçesinde Kürt halkı üzerinde uygulanan militarist sindirme harekâtı.

işçi köylü mektupları

BİR İŞÇİ OLARAK BÜTÜN DEVRİMCİ VE YURTSEVERLERİ UYARIYORUM. EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EDERKEN:

Sahte Devrimcilere Karşı da Mücadele Edelim

12 senelik işçi idim. Sabri Küpeli'nin yanında (Güven Döküm Sanayi) çalışırken devrimci sanmettiğim ve işçi sınıfının ekonomik sorunlarını halledeceğine inandığım Çağdaş Metal İş'i 1974'te işyerimde örgütlemeye çalıştım. Bizzat tüm işçi arkadaşlarımı kendim sendikaya götürerek üye yaptırdım. 1 ay geçmeden sendikal faaliyetlerimden dolayı patron tarafından işten atıldım. Bundan sonra iş bulamadım, ücretsiz olarak sendikanın yönetim kurulunda çalıştım. Devrimci olarak tanındığım için iş bulup girdiğim yerlerden bize Sabri Küpeli marifetiyle işten atıldım. 1,5 sene sendika yönetim kurulu üyeliği yaptım. Mümkün olduğu kadar sendikayı örgütleme çalışmasına katıldım. Sendikanın içinde DİSK'e geçmek için bir muhalefet oluşturduk.

Muhalefete katılan sekreter arkadaşı kişisel saldırılar ve burjuva ayak oyunlarıyla "delidir", "DİSK'e mektup yazdı" diye ihraç etmeye kalktılar. Sonradan yönetim kurulundan tepki gelince vazgeçtiler. Son örgütlediğimiz yer olan Simel şantiyesinde de işçilerin Gaziantep Şube Başkanı Bozam Özdemir tarafından patrona satıldığını tesbit ettik. Şube başkanını düşürmek için işçilerden imza topladık. Kendisinin satılmış yüzünü işçilere teşhir ettiğimiz için bir müddet sonra benim de içinde bulunduğum 4 yönetim kurulu üyesini ihraç ettiklerini söyleyerek bir daha sendikaya sokmadı. Şu anda Çağdaş Metal-İş DİSK'e bağlı Maden-İş'e katılmış halde. İşçileri satan şube başkanı Maden-İş'in Güneydoğu temsilcisidir. Aynı zamanda TİP Gaziantep Şube yönetim kurulu üyesidir.

2 senedir işten atılmama rağmen ve 1,5 senedir de sendika yönetim kurulu üyeliği yaptığım halde sendikadan 2.500 lira bir yardım aldım. Bana iş piyasasında iş verdirmeyen girdiğim yerden de attıran Sabri Küpeli bu gelişmeler sonucu birden babacan kesilerek beni çağırtarak benim durumuma çok üzüldüğünü bana iş bulacağını söyledi. Ve beni alarak MHP'nin Gaziantep başkanı Avukat Cengiz Gök'ün yanına götürdü. Cengiz Gökçek bana aynen "Senin durumunu yakından biliyoruz, Sabri Bey anlattı. Sana solcuların zararından başka hiçbir şey olmadı. Çoluğunu çocuğunu perişan ettiler. Şimdi beni iyi dinle. Sana Gaziantep Demir-Sendikası'nın bölge temsilciliğini veriyoruz. İşte istediğin kadar para. Her türlü rahatını sağlayacağız. DİSK'e karşı mücadele edip işçileri MİSK'in çatısı altında toplamaya çalışalım. DİSK iş yerine girmesin. Günkü hem patrona hem de işçiye zararı oluyor. İşte senin durumun ortada. Senin gibi solcuların ve DİSK'in kurbanı binlerce işçi var. Bizim sendikayı örgütlediğin için ailesinin ailenin ve senin geçimini sağlarız." Ben bu faşist ve işçi düşmanı kişilerin teklifini reddedip işsizliği tercih ettim.

Şimdi soruyorum, işçi sınıfının gerçek temsilcisi olduğunu iddia eden DİSK'e ve TİP'e; Gaziantep'te herkes tarafından niteliklerini bilinen adamlardan birini Güneydoğu bölge temsilciliğine diğerini de Gaziantep il yönetim kurulu üyeliğine getirdiniz. Nerede kaldı sizin işçi temsilciliğiniz? Bunun sonucu bir işçi olarak bütün devrimci ve yurtseverleri uyarıyorum: Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele; devrimci diye geçinen ve işçiyi patrona satan onu açlığa ve sefalete, faşistlerin kucağına iten böyle satılmış kişilere karşı mücadeleyle birleştirilmelidir.

ALİ DEMİR
DÖKÜM İŞÇİSİ

Çorum Eğitim Enstitüsü'ndeki Faşist Baskılara Son!

YURTSEVER HALKIMIZ,

Bizler Anadolu'nun dört bir köşesinden Çorum'a gelmiş, bozuk eğitim düzenine rağmen okumak isteyen, yiğit Anadolu halkının evlatlarıyız.

Öğretmen Okulunda okuyan arkadaşlarımızın öğretmenlik hakkı, bilim düşmanı, halk düşmanı, aydın düşmanı faşist MC iktidarınca ellerinden alınınca, bizler; hakim sınıfların sömürülerini sürdürmek için tezgahladıkları in ce ve sinsi oyunları, faşist saldırıları ve saldırganları arkadaşlarımızın öğretmenlik haklarını ellerinden alan anti-demokratik uygulamaları o günlerde şiddetle ve nefretle protesto ettik, bugün de ediyoruz.

Yurtseverler,

Sömürücü hakim sınıflar ülkemizde 12 Mart faşizminin özlemi içinde yeni oyunlar tezgahlamaktadırlar. "Milliyetçi Cephe" adı altında halk düşmanı; faşist kimliklerini perde arkası etmeye çalışan emperyalizmin yerli işbirlikçileri halkımıza ve onun uyanık, bilinçli, dinamik kesimi devrimci gençliğe saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Devrimciler köşe başlarında kurşunlanmakta, işçi ve memur kıyımı alabildiğine devam etmektedir.

Bugün hakim sınıfların zulmünün bir parçası da Çorum Eğitim Enstitüsü ve Öğretmen Okulundaki anti-demokratik uygulamalarla kendini göstermektedir.

Öğretmenlik haklarından mahrum edilmelerine karşı çıkan Öğretmen Okulu öğrencilerinden 22 sine iki buçuk ay önce süresiz tart cezası verildiği halde gündüzlü öğrencilerin sürgünleri sömestr tatilinde açıklanmış, yatılı öğrencilerinki ise henüz açıklanmamıştır. Böylece 22 öğrencinin ikinci devrede başarısız olmasına zemin hazırlanmıştır.

Bunun dışında; Çorum Eğitim Enstitüsü ve Öğretmen Okulundan kesin sayısını bilmediğimiz (100 ila 150 kişi arasında) öğrenciler, yalnızca arkadaşlarının öğretmenlik haklarının ellerinden alınmasını ve faşist baskıları kınadıkları için 3 ile 30 gün arasında okuldan uzaklaştırma cezası verilmiştir. Eğitim Enstitüsünde okula 15 gün devam etmeyen zaten sınıfta kalmaktadır ve devamsızlığı azaltmak için alınacak raporlarda yine anti-demokratik disiplin yönetmeliğince geçersiz sayılmaktadır.

Çorum Eğitim Enstitüsü ve Öğretmen Okulundaki oynanan oyunların amacı şudur. Emekçi halkın sömürülmesine, baskı ve tahakküm altında tutulmasına karşı çıkan devrimci öğrencileri mümkün olduğu oranda kıymak, sürmek ve öğretmen olmalarını engellemektir.

Onlar, amaçlarının bu saydıklarımız olmadığı şeklindeki beyanlarıyla halkımızı kandıramayacaklardır. Şunu iyi bilsinler ki; yöneltticileri her saldırı emekçi halkımızın devrimci mücadelesi içinde boğulacaktır.

Yurtseverler,

Biliyoruz ki; bizim sorunlarımız ancak halkımızın sorunlarının çözümü ile çözülebilir.

- KAHROLSUN SÖMÜRÜCÜLERİN GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ.
- YAŞASIN ÖZERK-DEMOKRATİK EĞİTİM KAVGAMIZ.
- YAŞASIN GENÇLİĞİN HALKIMIZIN YANINDAKİ DEVRİMCİ MÜCADELESİ.

24 İMZA

A. KADİR ÜNAL PETROL OFİS BAYİİNDE ÜÇ İŞÇİ SOĞUKTAN ÖLDÜ

40 KİŞİYİZ. EN BÜYÜĞÜMÜZ 18 YAŞINDA. GÜNDE 12-14 SAAT ÇALIŞIRIZ. AYLIK ÜCRETİMİZ 500-900 LİRADIR.

Ankara, İstanbul yolu 110. km.de bulunan bu müessesede çalışan bir işçi arkadaşa Halkın Kurtuluşu için bazı sorular yönelttim ve şu yanıtları aldım:

- *Adınız, soyadınız?*
- İzzet ....
- *Kaç yıldır çalışıyorsunuz?*
- 150 gün çalıştıktan sonra çıkardılar.
- *Kaç kişi çalışıyorsunuz?*
- 40 personel, en büyüğümüzün yaşı 18. Hepsi çocuk denecek yaştadırlar.
- *Günde kaç saat çalışıyorsunuz?*
- 12- 14 saat arası.
- *Ne kadar ücret alıyorsunuz?*
- 500 - 900 lira arası.
- *Sigortalı mısınız?*
- Hayır.
- *İşveren hakkında bir şikayetiniz var mı?*
- Evet; hakkımızı alamıyoruz. Hurşit Saka adında patron taraftarı olan müdürümüz, işe girip kısa bir süre çalıştıktan sonra çeşitli sebeplerle işten çıkarıp ücret vermiyor. Kırk kişinin kaldığı koskoca koğuşta bir tek soba bulunmaktadır. Bu nedenle bu yıl 3 arkadaşımızı kaybettik. Orada çalışan işçilere çok kötü davranmaktadırlar. Çocuk işçileri dövüyorlar.

İşçiler haklarını arayacaklarını söyleyince "işten çıkartırız" diye tehdit ediyorlar.

YAŞASIN HALKIMIZIN MÜCADELESİ
KAHROLSUN FAŞİZM

ANKARA'DAN BİR DEVRİMCİ

Bizler Bu Faşist Düzene Dur Demeliyiz

HALKIN KURTULUŞU gazetenize bir göz attım; köylüye, işçiye, memura, dar gelirli vatandaşlara açıkladığınız bilgiler için en derin saygılarımı sunar çalışmanızda başarılar dilerim. Faşist düzenin baskısı yüzünden, işçiler, köylüler, memurlar bu gazeteyi okumaktan büyük bir korku duyuyorlar. 15 nüfusa bakan bir işçi bir köylü bu gazetenin bir sayısını okuyunca öbür sayısını aramaya mecbur kalıyor, bir yandan da bir emniyet görevlisi görürse sorgusuz sualsiz karakola götürür dayak altına alır diye korkuyor. Okulda faşist düzenin saldırısına uğrayan, okuldan uzaklaştırılan köylü çocukları bu gazeteyi okumadıkları halde Malatya emniyetinde 48 saat işkence gördüler. İsmimi yazmamamın sebebi bu. Faşist düzenin devam etmesi için beni işkenceye götürürler.

İnsanca yaşamak isteyen, ilerici gençlere, bu halk çocuklarına her gün durmadan kurşun yağdıran faşist düzene kim son diyecek. Analar, babalar, çocuk sahipleri; hor görülen, insan haklarından hiçbir şeye sahip olmayan, ezilen işçi-köylü sınıfları, bizler bu faşist düzene dur demeliyiz.

Faşist düzen ezilen halkı maşa olarak kullanıyor. Bizleri birbirimize düşürüp kendileri kadeh tokuşturuyorlar. Her vatandaş bunu iyi bilmeli. Arkadaşlar! Ezilen hor görülen insanlar! Az bir rüşvetle kanıp halka kurşun atmayın, katillik yapmayın. Sizlere bunu yaptıran şiş göbekli patronlardan birgün hesap sorulacaktır. Katillik yapmayın iş-toprak-hürriyet isteyin, kölelik yapmayın. ABD işbirlikçisi patronlara dur demenin zamanı geldi.

Kalkınma köylüden başlar diyenini de gördük. Bu satırları yazan yoksul bir köylüdür; iş arar bulamaz. Seçim zamanı gelir parlamenterler bize iş bulmaya söz verirler. Oy verilince o söz unutulur. Biri kefen soyar, biri kazık sokar. Bu yoksul köylülere baskı yapılıp durmadan kimlik kontrolü yapılır.

MALATYALI BİR KÖYLÜ

ARKADAŞ,

Faşist baskıların amacı onların düzenine karşı olanların sesini çıkartmamaktır. Biz bu baskılardan yılar, mücadele etmezsek onları yıkamayız, baskılar daha da şiddetlenir. Görevimiz saflarımıza daha çok işçiyi daha çok köylüyü katarak mücadelemizi sürdürmektir. HALKIN KURTULUŞU'nun okunması ve dağıtılması da bu mücadelenin bir parçasıdır. Binlerce kişi gazetemizi okursa her okuyana işkence edemez, karakola götüremezler. Gazetemize sahip çıkalım, daha çok okunmasına çalışalım. Bölgenizdeki olayları faşist baskıları gazetene yaz, bütün Türkiye'ye duyuralım. Selamlar.

HALKIN KURTULUŞU

Gazete Satmak Suç Sayılıyor Memleketimizde!

● BİZ EMEKÇİLER DİŞİMİZDEN TIRNAĞIMIZDAN ARTTIRDIĞIMIZ BAĞIŞLARLA GAZETEMİZİ YAŞATACAĞIZ VE HALKIN KURTULUŞU'NU BÜTÜN TÜRKİYE'YE YAYACAĞIZ.

3. sayısı çıkan gazetemiz "HALKIN KURTULUŞU" daha ilk sayıdan itibaren yerli gericiler tarafından hiç bir gerekçe gösterilmeden toplattırıldı.

Gazetemizi satan yurtseverler tutuklanarak karakollarda saatlerce dövüldü, sonrada cezaevine atıldılar. Hakim sınıflar gerçeklerin açıklanmasından, emekçi halkımızın bilinçlenmesinden son derece korkuyorlar. Bütün çabaları bundandır.

Gazetemizi Adıyaman'da dağıtan arkadaşımız TURGUT BULUT'a işkenceyle imza attırılarak onu tutuklamışlardır.

HALKIN KURTULUŞU'na yapılan bütün bu baskılar özünde emekçi halkımızın devrimci mücadelesini engellemek içindir.

Ama yerli gericiler şunu iyi bilsinler ki biz emekçiler dişimizden tırnağımızdan arttırdığımız bağışlarla gazetemizi yaşatacağız ve HALKIN KURTULUŞU'nu bütün Türkiye'ye yayacağız.

Bu BASKILAR karşısında tüm yurtseverleri, demokratik kuruluşları adım adım mevzi kazanarak FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE doğru tırmanan YERLİ GERİCİLER'e karşı TEK YUMRUK OLMAYA seslerini yükseltmeye ve ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİNE ÇAĞIRIYORUZ.

BELEDİYE İŞÇİSİ

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

TOPLU SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİNDE NELERE DİKKAT ETMELİYİZ?

-3-

Geçen yazımızda işçilerin toplu sözleşme görüşmelerine gruplar halinde katılmasının doğru olduğunu, böylece hem sendika yöneticilerinin denetlenmesinin sağlanabileceğini hem de bütün işçilerin toplu sözleşme görüşmelerinden kolayca haberdar olabileceğini anlatmaya başlamıştık. Bugün Türk-iş içinde olsun DİSK içinde olsun sendika yöneticileri kapalı kapılar ardında işçilerin aleyhine- patron lehine toplu sözleşme imzalamanın bin türlü yolunu bulmuştur. Biz de işçi sınıfına ihanet eden bu sendika yöneticilerinin oyunlarını bozmak mücadelemize sahip çıkmak için bin türlü yol bulmalıyız. Bu yolların en etkililerinden biri de işçilerin toplu sözleşme görüşmelerine sahip çıkmalarıdır. Görüşmelerde nelerin konuşulduğunu, pazarlığın nasıl yapıldığını bilmek işçilerin en doğal haklarıdır. Çünkü imzalanan her toplu sözleşme yüzlerce binlerce işçi ailesinin gelecek yıllardaki nafakasını tayin ediyor. Her işçi ailesinin ne yiyeceği, ne giyeceği, nasıl yaşayacağı imzalanan bu toplu sözleşmeye bağlıdır. Öyleyse, toplu sözleşme görüşmelerinin en iyi şekilde yürütülmesi için çalışmak, sendika yöneticilerini bu konuda uyarmak, denetlemek ve gerektiğinde işe el koymak, toplu sözleşme görüşmelerine katılmayı sağlamak işçilerin hem en doğal hakları hem de görevleridir.

Bu görev her geçen gün işçi arkadaşlar tarafından biraz daha iyi kavranıyor. Istanbul'da Arçelik işçileri grup halinde Maden-İş'e giderek "bizim adımıza imzalanan toplu sözleşmeye biz de katılacağız" dediler. Petrol Kimya İşçileri Sendikasına üye olan işçi arkadaşlar da sendika yöneticilerini belirttiler. Toplu sözleşme görüşmeleriyaklaşan bütün işçi arkadaşlarımız sendika yöneticilerini bu konuda şimdiden uyarmaya başlamalı. kongreleri yakın olan sendika üyeleri gerici sendika yönetimlerini devirmek için mücadele ederken bir yandan da üye işçilerin gruplar halinde toplu sözleşme görüşmelerine katılmasını bir tüzük maddesi haline getirmeye çalışmalıdırlar.

TOPLU SÖZLEŞME DÖNEMLERİ İŞÇİLERLE PATRONLARIN GÜÇLERİNİN ÇARPIŞTIRDIKLARI KÜÇÜK SENDİKA ALANLARIDIR.

Toplu sözleşme dönemlerinde işçiler durumlarını geçici ve kısmi olarak düzeltmek için mücadele ederler. Geçici olarak çünkü; sermaye sınıfının fabrikalara, topraklara; yani üretim araçlarına sahip olduğu, işçilerinse kendi işgüçlerinden başka hiçbir şeye sahip olmadıkları kapitalist düzenin kendisi ortadan kalkmadıkça, sömürünün ortadan kalkmasına imkan yoktur. Fakat biz bu kapitalist düzende nasıl olsa sömürüleceğiz diye ücretlerimizi yükseltme mücadelesinden vazgeçemeyiz. Çünkü o zaman gittikçe artan sömürü ve baskı karşısında insan olmaktan çıkan ezik ve sessiz yığınlar haline geliriz. Her toplu sözleşme dönemi işçilerin ve patronların güçlerini çarpıştırdıkları küçük savaş alanlarıdır. İşçiler burada asıl savaş sınıf savaşı hakkında bilgi ve tecrübe sahibi olurlar, kendi güçlerini ve patronların güçlerini tanırlar. Patronların, polisten, mahkemelere kadar bütün bir devlet cihazını işçilere karşı nasıl harekete geçirdiğini görürler ve devletin ne olduğunu, polisin, jandarmanın, kanunların kime hizmet ettiğini, kimin çıkarlarını koruduğunu anlarlar. İşçiler toplu sözleşme dönemlerinde kendi güçleri hakkında da bilgi sahibi olurlar. Kendilerini, arkadaşlarını, sendika yöneticilerini daha iyi tanırlar. Kimin mücadelede önde gittiğini, kimin korkup kaçtığını açıkça görürler. İşçi sınıfı ve işçi sınıfının örgütlü gücü hakkında düşünmeyi öğrenirler. Burjuvazinin iktidarını devirmek, kendi iktidarlarını kurmak için nasıl mücadele edilmesi gerektiğini kavramaya başlarlar.

TOPLU SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİNDE EN ÖNEMLİ MADDELER HANGİLERİDİR?

Toplu sözleşme maddelerinin tümünü hemen hemen üç esas bölüme ayırabiliriz. Bunlardan birincisi, ücretlerin arttırılması ikramiye sayısının çoğaltılması mesai ücretinin tesbiti, bu maddeler içindedir.

Sosyal haklarla ilgili bölümde ise doğum, ölüm, evlenme yardımı ve tazminatlar ile iş güvenliğini, işçi sağlığını ilgilendiren maddeler yer alır. İş güvenliği, işçi sağlığı ile ilgili maddeler önem kazanıyor. Çünkü işçiler bu maddelerle doğrudan doğruya hayatlarını korumaya çalışırlar. Kanunlara göre patronlar işçilerin iş kazalarına kurban gitmemeleri için bütün tedbirleri almaktan kaçınırlar. Bu yüzden de işçilerin asit kazanlarında yanarak ölmelerine, bozuk ve çok eski makinalarda işçilerin ellerini kollarını kaptırmalarına sebep olurlar. Üstelik te iş kazalarına işçilerin dikkatsizliğinin sebep olduğunu söyleyerek tazminat ödemezler.

Türkiye, burjuvazinin kâr hırsı yüzünden hayatını, kolunu bacağını kaybetmiş binlerce işçiyle doludur. İşçilerin kömür tozlarıyla ciğerlerinin delik deşik olması, kurşun tozlarıyla, benzol buharlarıyla hergün azar azar zehirlenmeleri, bu şartlarda çalıştıkları her bir yılın hayatlarının beş yılını alıp götürmesi patronların umurlarında bile değil. Oysa kanunlara ve işçi sağlığıyla ilgili tüzük hükümlerine bakılırsa işveren işçinin iş kazasına kurban gitmemesi için her türlü tedbiri almak zorunda olduğu gibi, sağlığa zararlı üretim yapan fabrikalarda zehirlenmeyi önleyici tedbirler de almak zorundadır. Aslına bakılırsa işçi sağlığıyla ilgili kanun ve tüzük hükümleri yapılması gereken birçok tedbirler sıralıyor. İşçilerin temizlenip yıkanmaları için gerekli olan banyoların genişliğinden pencerelerin büyüklüğüne kadar tesbit edilmiştir. Tabii patronlar bu hükümlerin hiçbirini uygulamıyorlar. İşte bu noktada sendikalara birçok görevler düşüyor. İŞÇİ SAĞLIĞI İLE İLGİLİ HÜKÜMLERİ İŞÇİLER ÖĞRENMELİ, PATRONLARI BU TEDBİRLERİ ALMALARI İÇİN ZORLAMALIDIRLAR! Toplu sözleşmede işçi sağlığı ile ilgili maddeleri önemle ele almalıyız.

İŞ GARANTİSİ İLE İLGİLİ TOPLU SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİ İÇİN SONUCA KADAR MÜCADELE ETMELİYİZ!

Toplu sözleşme maddelerinin en önemlilerinden biri iş garantisi ile ilgili maddelerdir. Disiplin kurulunun teşkili, sendika temsilcilerinin işten atılmalarını engelleyen maddeler bu bölüme girer. Disiplin kurulunun teşkilinde işçilerin çoğunlukta olmaları için mücadele etmeliyiz. Bu konuda patronlardan en büyük tavizi kopartmaya çalışmalıyız. Daha da önemlisi, burjuvaların binlerce işçiyi istedikleri an sokak ortasında atmalarında en çok kullandıkları iki kanun maddesinin kullanılmamasını bir toplu sözleşme maddesi haline getirmeliyiz. Bu maddeler hepimizin bildiği gibi 17 ve 13. maddelerdir. Ancak kararlı bir mücadele 13 ve 17'nin kullanılmamasını bir toplu sözleşme maddesi haline getirebilir. Her gün işten atılma korkusu içinde olmak istemiyorsak 13 ve 17. maddelerin iptali için mücadele etmeliyiz. İşçilerin başlarına bela olan bu maddelerin iptali yeni ve daha adil bir kanunun düzenlenmes için bütün işçiler ortaklaşa bir mücadele vermelidirler.

İş garantisi ile ilgili en önemli maddelerden biri de sendika işyeri temsilcilerinin işten atılamayacağını tesbit eden maddedir. Patronlar özellikle işçi liderlerini fabrikalarından çıkartmak isterler. Sendikalaşma mücadelesine önderlik eden, haksızlığa, kölece baskılara başkaldıran, bütün işçileri sömürüye karşı mücadele etmeleri için örgütleyen işçi liderleri diğer işçilerden daha fasla işten atılma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Patronlar, işçi önderlerini işten atmakla, işçilerin derlenip toplanmalarını, örgütsüz ve güçsüz durumda kalmalarını, böylelikle kendilerine karşı güçlü olarak mücadele etmelerini önlemeye çalışırlar. İşçilerin temsilcileri vasıtasıyla işyerinde yapılan haksızlıklara anında karşı çıkmalarını, isteklerini ve şikayetlerini dile getirmelerini istemezler. Patronların tertiplerine karşı temsilci arkadaşlarımızı gözümüzün bebeği gibi korumalıyız. Temsilci arkadaşlarımızın bizim çıkarlarımızı kollamak için yaptığı işlerde onları destekleyip, yardımcı olmalıyız. Kendi seçtiğimiz temsilcilerimizin etrafında kenetlenerek işyerimizde tek ses, tek vücut olmalıyız.

Düziçi Öğretmen Lisesi Devrimcilerinin Kamuoyuna Açık Bildirisi

Biz Düziçi Öğretmen Lisesinde okuyan devrimci ilerici öğrencileriz. Üstümüzde Okul açılışından beri her türlü oyunlar oynanmakta, ve baskı yöntemleri uygulanmaktadır.

26.1.1976 tarihinde bu baskılara bir yenisini daha eklediler. Okul yöneticileri tarafından silahlandırılmış ülkücü-bozkurtçu öğrenciler bıçaklı, zincirli, sopalı bir saldırı tertiplediler. Hem de gece 10.30'da tüm öğrenciler uykudayken.

Olay Devrimci arkadaşımız Cumali Gökçe'nin okul dışında pusuya düşürülerek 5 Bozkurtçu tarafından bıçaklanmasıyla başladı. M.H.P.'li komando bozuntuları, Okul kapısını ve yatakhaneyi tuttular. Dışardaki 150'liye yakın devrimci öğrenciyi okul içine almadılar. Kapıyı tutanlar arasında bulunan Okul Müdürü Bilal Öztürk, devrimcilere hitaben "Kimin kanı daha fazla akacak görürüz. Sizlere dememişmiydim bu okulda devrimci yaşatmayacağım. Bu okul bozkurtçuların okuludur." dedi. Ama devrimciler yaşıyor ve yaşıyacaktır.

Yatakhanede uyuyan devrimci arkadaşlara zincirlerle ve bıçaklarla saldırdılar dört arkadaşımız ağır yaralandı. 40 kişi hastanede 100'e yakın arkadaşımız da ayakta tedavi edildiler. Baskından sonra bozkurtçulardan biri tutuklandı. İkisinin de hakkında giyabi tutuklama kararı alındı.

Bize bu baskını yapan bozkurtçular'da bizim gibi işçi, köylü çocuğudur. Bilmiyorlar faşizmin bir oyunuyla bize saldırdıklarını biz devrimciler "ölümlerde yeniden diriliriz" bunu bilmiyorlar. Bizi haklı olduğumuz davamızdan, baskı ve terörle yıldıracaklarını sanıyorlar. Onlar, apaydınlık devrimcileri yok edemezler. Dimdik duracağız, kapkaranlık faşizmin karşısında.

YAŞASIN MÜCADELEMİZ.
KAHROLSUN EMEKÇİYİ, KÖYLÜYÜ EZMEK İSTEYENLER.
KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM.

DÜZİÇİ DEVRİMCİLERİ

FRANSA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ „ SEÇİMLERİNDE YURTSEVERLER REVİZYONİSTLERİ YENİLGİYE UĞRATTI

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

Gazetenizi okuduk. Çizgisini doğru bulduk. Halkımızın kavgasına büyük katkıları olacağına inanıyoruz. Ayrıca bütün oportünistlere ve revisyonistlere karşı aldığı doğru tavır bizleri sevindirdi.

Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği (FTÖB) son kongresinden sonra şimdi devrimci bir yönetime kavuştu. 31 Ocak 1975 tarihine kadar FTÖB yönetimi revizyonistlerin elindeydi. Buradaki Türkiyeli devrimci öğrenciler son kongrede revizyonistlere ağır bir tokat indirdiler. Şu anda FTÖB bir federasyona dönüşmüş durumdadır. Fransa'nın çeşitli şehirlerinde şubeleri vardır.

Bizlerin de burada halkımızın kurtuluşu için bir çabası var. Faşizmin, buradaki kitleler içinde teşhiri çalışma konularımızdan biridir.

Size devrimci mücadelenizde büyük başarılar dileriz.

Aydınlık günlerin, mücadele eden Türkiye halkının olacağına inanıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ.

DEVRİMCİ SELAMLAR
FRANSA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ
6 Place St. Michel
75006 PARİS/FRANCE

HALKIN KURTULUŞU

çanakkale valiliği

Ba.ta.l.sh.

...ılığa ve emniyet amirliğine yapılan başvurumuz sonucu bu işlemin hiç bir mülki amirlikle ilişkisi olmadığından dolayı Gelibolu savcısı Kemal Sungur'ca izin belgesine gerek olmadığı belirtilmiştir. Böylece yapıştırma işlemine geçildi. Ancak bir süre sonra faşistler polisten aldıkları bilgiyle polis desteğinde afişleri yırtmaya başladılar. Bu arada polis, afiş yapıştıran gençlere İstanbul'da ve Samsun'da gazetenin I. ve II. sayıları için yapılan bölgesel yasaklamayı bahane ederek valiliğin afişlerin yapıştırılmasını yasakladığını söylediler.

16/2/1976 gecesi faşistlerce yapıldığı kuşku götürmez açıklıkta olan duvar ve yollara yazılar yazılmıştır. Ancak bu, yetkililerin hiç mi hiç dikkatini çekmemiştir.

Ayrıca Gelibolu Büyük Zafer gazetesi 15-17-18/2/1976 günlerinde yazılan G.K.D.D.'de yasak yayınlar bulunduğu, aşırı solcular, üzerinde orak-çekiç bulunan yasak afişleri duvarlara astılar... şeklinde halkı kışkırtıcı yazıları da güvenlik koruyucularının hiç dikkatini çekmemiştir. 17/2/1976 tarihinde savcılığa baş vurularak halka dağıtılmak üzere 3 kişilik bir komite tarafından hazırlanmış bildiriler için "alındı" belgesi alınmış ayrıca bu bildirilerden 4 örnek kaymakamlığın havalesiyle emniyet amirliğine götürülmüştür. Ancak yine valilikçe bildirilerin dağıtılması sakıncalı görülmüş ve basın yasaları çiğnenerek oyalamaya gidilmiştir.

ÇANAKKALE VALİLİĞİNİN KEYFİ UYGULAMALARI PROTESTO EDİLMELİDİR.

Bunun üzerine bu 3 kişilik komite her türlü yasal işlemin yerine getirildiğine ve bildirilerin dağıtılmasına karar vermiştir. Ancak bildiriler halka dağıtılırken yine ülkücülerin muhbirliğinde polisler, polislerin desteğinde ülkücüler harekete geçip bildirilerin dağıtılmasını engellemişlerdir. Bu olaydan sonra bildiri komitesinden iki yurtsever arkadaş polisce karakola çağırılmış, karakolda hiç bir işlem yapılmadan Çanakkale valiliğince Gelibolu'ya gönderilen Çanakkale polisleri tarafından Çanakkale'ye götürülmüşlerdir. Soruşturmanın olayın geçtiği yerdeki yetkililerce yapılması gerekirken valinin kişisel isteğiyle Çanakkale'de yapılmıştır.

Çanakkale'ye götürülen arkadaşlardan birinin amcası bir dilekçeyle savcılığa baş vurarak, oğlunun akibeti hakkında kuşku duyduğunu belirtmiş ve gerekli işlemlerin neden burada yapılmadığını sormuş ve Savcı Kemal Sungur'dan şu yanıtı almıştır; "Vali Bey'e telefon edip kendiniz sorun, oğlunuzu ben tutuklatmadım, ben de olayı yeni öğrendim."

Bütün bu baskılar karşısında yılmayacağız, aksine daha bilinçli ve daha güçlü olarak mücadelemizi devam ettireceğiz.

KAHROLSUN GELİBOLULU YURTSEVERLER ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR!
YAŞASIN TÜM YURTSEVERLERİN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ!

GELİBOLULU DEVRİMCİ YURTSEVERLER

KURDUKLARI DERNEK İKİ KEZ KAPATILAN GELİBOLULU DEVRİMCİLERİ FAŞİZM YILDIRAMIYOR.

15.1.1976 tarihinde Gelibolu'da kurulan Halk Kültür Derneği'nin Çanakkale valiliği tarafından kapatılmasından sonra devrimci gençler bu kez Gelibolu Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurdular, bu dernek geçen hafta polis tarafından arandı, ve derneğe, toplatılan HALKIN KURTULUŞU gazetesi bulunduğu gerekçesiyle Gelibolu Kültür ve Dayanışma Derneği'ni, Çanakkale valiliği Dernekler Yasası 45 inci maddesinde yer alan hükmün boşluğundan faydalanarak kapattı.

Bizler, devrimci gençler olarak bu tip faşist baskılardan yılmayacağımızı bir kez daha belirtirken, bu davaya olan inancımızın verdiği güçle haykırıyoruz:

KAHROLSUN SERMAYENİN KANLI DİKTASI FAŞİZM,
KAHROLSUN EMPERYALİZM ve YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ,
YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ MÜCADELESİ!

KAPATILAN GELİBOLU KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ ÜYELERİ

MC HÜKÜMETİNİN 1976 BÜTÇESİ

Ba.ta.l.sh.

çınılmazdır. Aslında MC iktidarı bugüne kadar "kur ayarlaması" adı altında birkaç defa bu işi yapmıştır. Döviz sıkıntısı gün geçtikçe şiddetlenmektedir. İşçi dövizleri ve ihraç edilen mallardan sağlanan döviz miktarı gittikçe düşmektedir. İthalat miktarı arttığı için döviz açığı büyümektedir. En iyimser tahminlere göre 1976 yılında bu açık 3 milyar doları bulacaktır. MC iktidarının borç alabilme imkanları ise azalmıştır. Zaten dış borçların sadece yıllık faizleri yaklaşık olarak 140 milyon dolar tutmaktadır. Gerek çeşitli emperyalist kuruluşlar gerekse tekelci burjuvazi ve onun sözcüleri çıkış yolu olarak devalüasyon yapılmasını istemektedirler. Böylelikle tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarları uğruna emekçi halkın sırtına bir kambur daha eklenecektir.

Bütün herşeye rağmen, MC hükümetinin bütçe programı bu haliyle gerçekleşse bile 1976 yılında 2 milyonluk işsizler ordusuna en az 35 bin kişi daha eklenecektir. Bu ise 1976 yılında çalışabilir durumda olan her 5 kişiden birinin işsiz kalması demektir. Üstelik devlet yatırımlarının planda tespit edilen miktarda gerçekleştirilmesi hemen hemen imkansızdır. Bu gerçeği tekelci burjuvazinin sözcüleri bile kabul etmektedirler. Bu durumda 1976 yılında ülkemizde işsizliğin daha da artacağını söylemek aşırı bir kötümserlik değildir.

Kısaca özetlersek, MC hükümetinin 1976 bütçesi halkımıza pahalılık, işsizlik ve yoksulluktan başka bir şey getirmiyor.

Kepirtepe İlköğretmen Lisesi'nde Faşist Öğretmenler gemi azıya aldılar

MC hükümeti,Kepirtepe İlköğretmen Lisesi'ne faşist Adem Akdemir'i müdür olarak tayin edeli beri ilerici, yurtsever, devrimci gençlere okul idaresince yapılan baskılar son haddine varmıştır. Bugün Kepirtepe ilk öğretmen Lisesi'nde bu faşistler yüzünden hiç eğitim yapılamamaktadır. Faşist öğretmenler girdikleri derslerde öğrenimi bir kenara bırakıp ezberledikleri iki üç yalan yanlış şeyi anlatmaktadırlar. Gerçekleri gizleyebilmek için yurtsever yazarların kitaplarını, romanlarını toplamakta, okuyanları sorguya çekmektedirler. Bütün bu baskılar karşısında yılmayan yurtseverleri tabancayla tehdit etmektedirler. Okulda okuyan bütün öğnenciler, faşist öğretmenlere boyun eğmezlerse sınıfta kalmakla karşı karşıya bırakılmaktadırlar.

Kepirtepe İlköğretmen Lisesi'nde okuyan yurtsever arkadaşların bu baskılara karşı topluca, birlik içinde mücadele etmek görevleridir. Haksızlığa ve köle ce baskılara boyun eğmek istemeyen her arkadaş, bu mücadelenin içinde yer almalı, ilçedeki tüm demokratlar, yurtseverler, veliler harekete geçmelidir. Baskılar karşısında sessiz kalınmamalıdır. Kepirtepeli yurtseverlerin mücadelesı yurdun her yanında faşizme karşı yöneltilecek aktif mücadelenin bir parçası olmalıdır.

ASİLTÜRK YALAN SÖYLÜYOR

Ba.ta.l.sh.

yaralandı. Malatya'da yüzlerce polis, jandarma komando yanlarında tek bir tabanca bulunan 3 yurtseveri helikopterle bombaladı, mitralyöz ateşine tuttu. Kaldıkları yere giren her polis ve jandarma binbaşısı Hasan Basri Temizalp, Yusuf Ziya Güneş ve İlker Akman arkadaşların üzerlerine birer şarjör kurşun boşalttılar. Arkadaşların ölülerini yerlerde sürüleyen eli kanlı MC iktidarı bu işleri yaptırttığını ödüllendirmekte de gecikmiyor. Ülkü Ocaklı katiller "emniyet kuvvetlerine yardımcı" kabul edilip destek görürken; polislere de ikramiyeler veriliyor. 11 Ekim CHP mitinginden dağılan halka kurşun sıkıp bir kişiyi öldüren polislere bir maaş ikramiye verildi. Malatya'da bir tek silahları olan 3 yurtseveri yüzlerce polis, jandarma ve komandonun öldürmesi başarı kabul edildi ve katillere 200 bin lira mükafat verildi.

düler. Zeytinburnu'nda bir eve baskın yapan polisler Atilla Özkan'ı silahını aldıktan sonra evin içinde kurşuna dizdiler, arkadaşları ise başlarına çuval geçirilerek MİT'e, işkenceye götürüldüler. İşkence gören Hasan Aksu'nun resimlerini bütün Türkiye gördü. Bu efendiler milyonlar kaçırırken, çoluğunun çocuğunun nafakasını sağlamak için kaçakçılık yapan yoksul 5 Kürt köylüsü katledildi. Bunlar, Oğuzhan Asiltürk İçişleri Bakanı'yken işlenen cinayetlerin sadece bir kısmı.

ASİLTÜRK KATİLLERİ MÜKAFATLANDIRIYOR.

İşlediği cinayetlere hergün bir yenisini ek-

HİÇBİR TEDBİR HALKIN MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!

Türkiye bu tür olaylara ilk kez şahit olmuyor. Cumhuriyet tarihinin her sayfası halka yapılan zulüm ve işkenceyle dolu. Hele 12 Mart sonrasının uygulamaları hala zihinlerde yaşıyor. Halkımızın nefretle andığı Erim'ler, Tağmaç'lar, Türün'ler, Elverdi'ler, Erdal'lar, Altınbilek'ler de Asiltürk gibi konuşuyorlardı. Ama kimse bunlara inanmadı. Kim senin gücü gerçekleri gizlemeye, değiştirmeye yetmez. Asiltürk te gizleyemeyecek, çünkü herşey halkın gözü önünde oluyor. Çabaları boşa çıkacak. Hiçbirşey sınıf mücadelesini durduramaz. Ne 12 Martın eli kanlı paşaları durdurabildi ne de Frankeştayn'ın çömezi Asiltürk durdurabilir. Halkın mücadelesi bütün bu cinayet ve işkencelere rağmen, bir düşenin yerine yüzlerin ayağa kalkmasıyla güçlenerek gelişiyor.

ÖĞRETMEN KİTLELERİNİN

Ba.ta.l.sh.

lerinin bu teslimiyetçi tutumu başta öğretmenler olmak üzere, ilerici, yurtsever, devrimci kitlelerin büyük çoğunluğunun tepkisiyle karşılandı.

Genel Merkez yöneticilerinin revizyonist çizgisine karşı mücadele veren Güney-Doğu'daki devrimci TÖB-DER Şubeleri 24 Ocak günü Urfa da "Hayat Pahalılığını, Faşizmi ve Öğretmen kıyımlarını Protesto" eden bir sessiz yürüyüş düzenlediler. İşçilerin, köylülerin ve çevredeki demokratik kuruluşların üyelerinin katıldığı 7000 kişilik yürüyüş başarıyla sonuçlandı.

Anti-Revizyonist tabanın kararlılığı ve her geçen gün güçlenmekte oluşu TÖB-DER yöneticikliğini tedirgin etti. 6 Aralık'ta iyice açığa çıkan teslimiyetçi tavırlarını örtbas edip, tabanın gün geçtikçe, artan tepkisini azaltmak amacıyla İzmir'de bir miting ve yürüyüş düzenlediler.

İzmir'i seçmelerinin nedeni, karşılarında büyük bir muhalefetin olmayışı ve yeni seçilen şube yönetim kurulunun revizyonistlerin elinde oluşuydu.

Çıkar hesaplarıyla düzenlenen yürüyüş, daha önce yapılanlara nazaran sönük geçti. Hazırlanan pankartlar ve tesbit edilen sloganlar Genel Merkez Yöneticilerinin revizyonist çizgilerini bir kere daha bütün çıplaklığıyla ortaya koydu. Yürüyüş boyunca daha çok hayat pahalılığı ve zamların protesto edildiği görüldü. Aynı zamanda faşist baskıların teşhir edilerek lanetlenmesi gerekirken Zeytinburnu, Malatya, İdil katliamlarının dahi sözü edilmedi.

Yürüyüşün halka, öğretmen kitlesine ve çevre şubelere yeteri kadar duyurulmaması katılma oranının düşük olmasına yol açtı. Ayrıca sayıları 70'i bulan demokratik kuruluşlardan, sadece kendi revizyonist çizgilerini benimseyenlerle ilişki kuruldu.

İzmirli devrimci öğretmenler, TÖB-DER Genel Merkez ve İzmir Şube yöneticilerinin revizyonist çizgilerinin, karşısında anti-revizyonist öğretmen kitlelerinin devrimci saflarında yer alacaklardır.

emperyalizm

Ba.ta.l.sh.

varıyordu. Buna rağmen, ulusal ve uluslararası muhalefet gelişiyor, ABD saldırganları gün geçtikçe tecrit olmaya, yalnız kalmaya başlıyorlardı.

Öte yandan, II. Dünya savaşı sonrasının güçsüz emperyalist ülkeleri Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere eşit olmayan ve sıçramalı bir gelişme göstermiş, Amerikan emperyalizminin bu ülkelerdeki hegemonyası zayıflamaya başlamıştı.

Bütün bu gelişmelerin sonucunda, II. Dünya savaşı sonrasının rakipsiz efendisi ABD emperyalizmi, hegemonyasını büyük ölçüde sürdürmekle beraber, bugün dünya çapında gerilemektedir.

DEĞİŞEN DÜNYA ŞARTLARININ ORTAYA ÇIKARDIĞI YENİ OLGU: SOVYET SOSYAL - EMPERYALİZMİ.

Öte yandan, gelişen ve değişen dünya şartları, 1960'lardan sonra yeni bir olguyu, Sovyet sosyal-emperyalizmi olgusunu ortaya çıkarmıştır.

1917 Ekim Sosyalist Devriminin gerçekleştiği ilke olan Sovyetler Birliği, bugün dünya proletaryasının iki büyük kalesinden biridir.

Lenin ve Stalin'in devrimci ülkesinde, dünyanın şahit olduğu ilk proleter devriminin gerçekleştiği Sovyetler Birliği'nde 1950'lerden sonra iktidarı ele geçiren burjuva revizyonist Kruşçev ve onun devamı olan Brejnev hainleri, devrimci kadroları partiden ve devrimci proletarya iktidarından birer birer uzaklaştırmış ve kendi burjuva diktatörlüklerini kurmuşlardır.

Giderek kapitalist bir nitelik kazanan Sovyetler Birliği, sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmiştir. Taze kan taşıyan ve gelişen bir emperyalist güç olan Sovyet sosyal-emperyalizmi, bugün, gerileyen, güç kaybeden ama yine de hegemonya mücadelesini terketmeyen ABD emperyalizmi ile birlikte proleter devrimlerinin önünde en büyük engel, ezilen ulus ve halkların baş düşmanıdır.

Dünya pazarlarına ve hammadde kaynaklarına elkoymayı, ezilen ulus ve halkları baskı altında tutmayı hedef alan dünya hegemonyası mücadelesi günümüzde bu iki süper güç tarafından sürdürülmektedir.

İki süper devlet, saldırı silahlarının üretimini, I. ve II. paylaşım savaşları öncesini hatırlatırcasına arttırarak, kıyasıya silahlanmakta, dünyanın kara ve denizlerini patlamaya hazır bir cephaneliğe döndürmektedirler.

Batı Avrupa ülkelerinin sınırlarındaki askeri yığınaklar, Akdeniz'de Kuzey Denizi'nde, Hint Okyanusu'nda yüzlerce savaş gemisinden oluşan filolar bu gerçeği doğrulamaktadır.

Dünya hegemonyası mücadelesine yeni giren ve daha dar pazar alanlarına sahip olan Sovyetler Birliği, dünyanın paylaşılmasında daha çok iddia taşımaktadır. Ve bütün girişimlerini de sosyalist maskesi altında, "sosyalist yardım", "uluslararası dayanışma" kılıfıyla sürdürmektedir.

Bu yüzden de, ezilen ulusların ve halkların mücadeleleri ve kendi gelişmesinin tamamlanması sonucunda gerileyen ABD emperyalizmiyle karşılaştırıldığında, Sovyet sosyal-emperyalizminin daha saldırgan ve daha tehlikeli bir güç olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bugün, başta emperyalistler ve sosyal-emperyalistler ile ezilen halklar arasındaki çelişme, emperyalistler sosyal-emperyalistler arasındaki çelişme olmak üzere, dünyadaki bütün temel çelişmeler (kapitalist ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme, sosyalist ülkeler ile emperyalist ve sosyal-emperyalist arasındaki çelişme) derinleşiyor, keskinleşiyor.

GELECEK SAYIDA: LENİN VE STALİN'İN DEVRİMCİ SOVYETLER BİRLİĞİ, SOSYAL-EMPERYALİST, SALDIRGAN BİR ÜLKE HALİNE NASIL GELDİ?

3 AYDIR MAHKEMEYE ÇIKARILMAYAN SİYASİ TUTUKLULAR KONYA CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİNE BAŞLADI

Konya Cezaevi'nde bulunan 4 devrimci faşist baskıları ve kendilerine yapılan anti-demokratik uygulamaları protesto için 19 Şubat günü açlık grevine başladılar.

Konya Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği (KDYÖD) eski başkanı Nurullah Timur yasal bir derneğe ait pul afişleri üzerinde taşıdığı iddiasıyla 26 Kasım 1975 ' te tutuklanmıştı. Bu haksız uygulamaya çeşitli defalar itiraz edilmesine rağmen Nurullah Timur hala mahkemeye çıkarılmadı.

Diğer 3 devrimci Remzi Öner, Şükrü Gür, Ahmet Çalık ise 22 Ocak 1976 da Halkın Kurtuluşu'nun tanıtma afişlerini bulundurmaktan tutuklandılar. Yasal bir afişi bulundurmaktan tutuklanan bu devrimciler de henüz mahkemeye çıkarılmadılar. Dört devrimci arkadaşın Konya cezaevinde başlattıkları açlık grevini basına açıklayan KDYÖD başkanı şunları söyledi;

"Bütün Türkiye'de olduğu gibi devrimci, yurtsever gençliğin halkımızın yanındaki mücadelesini baskı ile sindirme yoluna Konya'da da gidilmektedir. Egemen güçlerin devrimciler üzerindeki baskıları amaçlarına ulaşamıyacak, bizi halkımızın safındaki mücadeleden geriletmeyecek, daha da bileyecektir.

Arkadaşlarımızın başlattıkları haklı eylem cezaevindeki mahkum ve tutukluların tümünün de manevi desteğiyle sürdürülecektir. KDYÖD (Konya Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği) olarak siyasi amaçlarla, hiçbir yasal dayanağı olmadan tutuklanan arkadaşlarımızın bu direnişini destekliyor, bir an önce özgürlüklerine kavuşturulmalarını diliyoruz."

KONYA DEMOKRATİK YÜKSEK ÖĞRENİM DERNEĞİ (KDYÖD) BAŞKANI
HASAN KARAÇELİK

İŞKENCELER

Ba.ta.l.sh.

ederek başarılı geçen kanlı olayı kutluyorlardı. Cenazeler daha sonra, ikizce köyüne mensup ve biri köyün öğretmeni olan üç kişiye taşıttırılmak suretiyle ambulansa getirilmiştir. İkizce Köyünden olan bu üç kişi daha sonra tutuklanmıştır. "Bunlar Alevi'dir, Kızılbaş'tır" diyerek coplanmışlardır.

Bu esnada toplum polislerinden biri: "Bu memleketin mahkemesi var! Savcısı var! Neden dövüyorsunuz? Alevi olmak suç mu?" diyerek karşı koymuş, karşı koyan toplum polisi ile diğer faşist bir polis kavgaya tutuşmuşlardır. Aynı gün, köylüden yana görülen polis açığa alınmıştır.

Tutuklanan İkizce (Haçova) lılar, falakaya yatırılarak, ayaklarına çivi çakılarak, bıyıkları çekilerek ve sırtına binmek suretiyle tuzlu suda yürütme işkencelerine tabi tutulmuşlardır. Bu işkence sonucunda, ağzından kan kusan köy öğretmeni ile birlikte yürüyemiyecek duruma gelen diğer şahıslar haftalarca ayağa kalkamayacak bir durumla karşı karşıya gelmişlerdir.

ABUZER KARAHAN'IN GÖZÜNE MİL DÖKÜLEREK, BİR GÖZÜ GÖRMEYECEK DURUMA GETİRİLMİŞTİR.

BU İŞKENCELERİN YAPILDIĞI YER: MALATYA'NIN HÜKÜMET BİNASININ BODRUM KATIDIR.

CHP Milletvekillerinden Hakkı Gökçe ve Celal Ünver Malatya'ya olayların incelemesini yapmak için gelmişlerdi. Bu iki milletvekili, Malatya'nın en lüks lokantası olan Emniyet'te yemek sohbetiyle yetinmişlerdir.

Olayların yüzeysel araştırmasını yapan bu şahıslar, acaba bu işkenceleri görmemezlikten mi geldiler? Açığa alınan bir toplum polisinin durumu söz konusu. Bunların sebeplerini ve gerçek yönlerini kamuoyuna neşretmekten, kendilerini sorumlu hissetmiyorlar mı yoksa?

KAHROLSUN KÖYLERİMİZİN ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR!
YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

MALATYA'LI BİR DEVRİMCİ

OKURLARIMIZA!

Bilindiği gibi Gazetemiz Anadolu'ya dağıtım şirketleri aracılığıyla tek elden dağıtılmıyor.

Birçok okurumuz gazetemizi temin etmekte güçlük çekmektedir. Gazetemizi düzenli bir şekilde takip edebilmek için:

1- Abone bedelini M.Zeki Gümüşel adına 20098728 numaralı posta çeki hesabına yatırmanız,

2- Toplu istekleriniz için P.K. 1107 Sirkeci, Istanbul adresine veya Gazetemizin bölgesel olarak dağıtımını sağladığımız yerlerde, bölge dağıtımcılarına başvurmanız gerekmektedir.

ISTANBUL DAĞITIMI: Fuad Büte - Alayköşkü Caddesi, Şengül Hamamı Sokağı No. 7/A Cağaloğlu - Istanbul

ANKARA DAĞITIMI: Fikri Niğiş - Rüzgarlı Sokak, Uçar Han Altı Ulus - Ankara Tel: 16 59 41 - 16 77 18

İÇ ANADOLU BÖLGESİ DAĞITIMI: Köksal Gök - Selçuk Ülkü Sezenler Sokak No. 2/18 Necatibey - Ankara

ESKİŞEHİR VE HAVALİSİ DAĞITIMI: Yoldaş Kitabevi - Sivrihisar Caddesi, Eskişehir Pasajı No. 48 Eskişehir

EGE BÖLGESİ DAĞITIMI: Orhan Özşişman 452. Sokak No. 5 Konak - İzmir Tel: 13 87 86 13 28 38

ADANA VE GÜNEY ANADOLU BÖLGESİ DAĞITIMI: Cafer Dağdoğan - Çukurova Dağıtım Merkezi, Cemal Gürsel Caddesi, Zeki İşhanı, 12 Adana

FAŞİZMİN YENİLMESİ

Ba.ta.l.sh.

Sanayi ve ticaret odalarının, iş adamları derneklerinin, işveren sendikalarının demeçlerinde, yayınlarında; iş barışının sağlanması, ücret artışlarının önlenmesi, ücretlerin dondurulması istekleri her geçen gün daha fazla tekrarlanıyor.

MC iktidarının temelinde de, faşist diktatörlüğü tezgâhlamanın temelinde de birinci olarak hakim sınıfların bu çabası yatmaktadır.

EMPERYALİSTLER BUNALIMIN YÜKÜNÜ İÇTE İŞÇİ SINIFINA VE HALKA, DIŞTA YARI-SÖMÜRGE VE BAĞIMLI ÜLKELERE YÜKLEMEK İSTERLER

Emperyalistler bütün dünyada derinleşen buhranın yükünü kendi ülkelerinde halk kitlelerinin sırtına yüklemenin yanında dışarıda da yarı-sömürge ve bağımlı ülkelere kaydırmak istemektedirler. Bu durum bu ülkelerdeki işbirlikçi iktidarları da emperyalist sömürüyü daha da arttırmak ve halkın yükselen hareketini bastırmakla karşı karşıya bırakır.

Ülkemizdeki faşist tırmanışın, faşist diktatörlüğün tezgahlanmasının temelindeki olgulardan biri de budur.

HAKİM SINIFLAR VE ONLARIN EN GERİCİ KESİMLERİ BUHRANIN ETKİLERİNİ KİTLELERİN SIRTINA YIKABİLMEK İÇİN YÜKSELEN HALK HAREKETİNİ DE ENGELLEMEK VE BASTIRMAK ZORUNDADIRLAR.

Bu buhranın temeli üzerinde ülkemizde hakim sınıflarla işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri arasındaki ve hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerde keskinleşmektedir. Siyasal buhran derinleşmektedir.

Hakim sınıfların saldırılarına rağmen halkın hareketi de hızla yükselmektedir. Halkın çeşitli kesimleri, işçiler, köylüler, memurlar, öğrenciler, öğretmenler, küçük esnaf ve zanaatkârlar somut taleplerini her geçen gün daha fazla öne çıkarıyorlar. Üstelik halkın çeşitli kesimleri ekonomik, demokratik ve siyasi hak ve çıkarlarını korumak ve bunlar uğruna mücadele etmek üzere hızla örgütleniyorlar. Halk kültür ve dayanışma dernekleri, Halk birlikleri, çeşitli meslek örgütleri, gecekondu mahalleleri dernekleri, köy dernekleri hızla artmaktadır. Var olanlar gelişmektedir.

Öte yandan çeşitli kitle örgütlerinde daha doğru, devrimci bir siyaset gelişiyor. Var olan meslek örgütlerinde demokratik kitle örgütlerinde revizyonistler ve reformistler geriliyorlar. Buralarda devrimci muhalefet gruplarının oluşması ve gelişmekte olması bunun göstergesidir.

İşçi sendikalarında da mücadele gelişmektedir. "İşçiler sendika yönetimine", "Kahrolsun sendika ağaları" sloganları daha fazla duyuluyor. Direnişler ve grevler daha devrimci bir nitelik kazanıyor. Bir çok yerde direniş ve grevler, hakim sınıflar bir yana , revizyonist-reformist sendika ağalarının, sarı sendikacıların engellemelerine rağmen yapılmaktadır.

MC iktidarının temelinde, faşizmin yükselişinin temelinde yatan olgulardan biri de budur.

FAŞİZM, PROLETER DEVRİMLERİ VE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI ÇAĞINDA HAKİM SINIFLARIN SON ÇARESİDİR.

Revizyonistlerin ve reformistlerin söylediklerinin aksine faşist diktatörlük hakim sınıfların istedirleri zaman oynadıkları, istedikleri zaman terkettikleri bir oyun değildir. Faşizm, emperyalizm çağında, dünya kapitalizminin genel bunalım çağında hakim sınıfların son çaresidir. Kapitalist egemenliğin son şeklidir.

Ülkemizde de hakim sınıflar derinleşen buhranın sonuçlarını işçi sınıfına ve halk kitlelerine yüklemek ve yükselen halk hareketini engellemek ve ezmek üzere yeniden faşist diktatörlüğü gerçekleştirme yolunda saldırıya geçtiler.

12 Mart darbesi ile hakım sınıflar 1969-70'de doruğuna ulaşan halk hareketini büyük çapta gerilettiler. Ancak faşist diktatörlüğü bütünüyle gerçekleştiremediler. Hem hakim sınıfların kendi içindeki çelişkileri kesin bir çözüme ulaştıramadılar. Hem de bir kitle temeli sağlayamadılar. Faşizm başlangıçta halk kitleleri içinde tecrit oldu. Faşizmin gelişmesi ve faşist diktatörlüğün bütünüyle kurulması bir süreci kapsar. Faşist diktatörlük hakim sınıflarla halk kitleleri arasında ve hakim sınıfların kendi arasında bir dizi mücadelenin sonucunda gerçekleşir (veya yok edilir.).

Buhranın yüklerinin büyük çapta halkın sırtına yüklenmesi ve azgın bir sömürünün gerçekleştirilebilmesi faşist saldırıyı yavaşlattı. Faşizm kazandığı mezileri tahkim etmek ve sağlamlaştırmak yolunu tuttu.

1960'ların sonunda başlayan kapitalizmin genel buhranın derinleşmesi durmadı. Gittikçe hızlanarak hala devam ediyor. Türkiye'de de ekonomik ve siyasi buhran gittikçe derinleşiyor. Bunun yanında halkın hareketi de gelişiyor. Yeni bir devrimci dalga yükseliyor.

Hakim sınıfların en gerici kesimlerinin ellerinde tuttukları mevzileri de kullanarak yeniden saldırıya geçmesi, faşist diktatörlüğü adım adım tezgahlamaya hız vermesi buna bağlıdır.

FAŞİZMİN KESİN OLARAK ORTADAN KALDIRILMASI İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALK İÇİN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN ZAFERİ İLE MÜMKÜNDÜR.

Revizyonistlerin ve reformistlerin iddialarının ve söylediklerinin aksine faşist diktatörlük hakim sınıflar için istenirse seçilmeyebilecek bir alternatif değil bir zorunluluktur.

Faşizmin saldırısına karşı ekonomik, demokratik hak ve özgürlüklerimizi ve siyasi çıkarlarımızı koruma meselesi küçümsenmemelidir. Ancak bunun yanında faşizmin kesin olarak ortadan kaldırılmasının, faşist diktatörlük tehlikesinin kesin olarak engellenmesinin bir devrim meselesi olduğu da bir an bile unutulmamalıdır.

Ülkemizde faşizmin yokedilmesi, faşist diktatörlük tehlikesinin kesin olarak ortadan kaldırılması yolunun emperyalizmin hegemonyasının kırılmasından, sosyal-emperyalizmin yayılmasının önlenmesinden, hakim sınıflar diktatörlüğünün yıkılmasından geçtiği açıktır. Demokratik halk iktidarının kurulması ve kararlı bir şekilde sürdürülmesinden geçtiği açıktır.

Faşizmin artan saldırılarına karşı her yerde ekonomik, demokratik siyasal somut taleplerimizi öne çıkarmalıyız. Bu talepler etrafında faşizme karşı en geniş birliği sağlamalıyız. Bu talepler temeli üzerinde faşist saldırılara karşı aktif kitle eylemleri düzenlemeliyiz.

Ancak bütün eylemler sonuçta tek bir amaca hizmet etmeli, o amacın hazırlanmasına hizmet etmelidir. Unutmamalıyız ki, işçi sınıfı ve geniş halk yığınları için demokrasi ancak şimdiki sömürenlere yönelmiş demokratik halk iktidarı ile sağlanabilir, ancak ulusal demokratik halk devriminin zaferi ile sağlanabilir.

HALKIN KURTULUŞU